

Nr. 32

35 ct.
fr. 5.95

John TEMPLAR

Belevenissen van een gentleman-avonturier

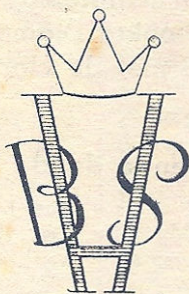

DE MAN MET DE HORRELVOET

JOHN TEMPLAR

Belevenissen van een gentleman-avonturier

DE MAN MET DE HORRELVOET Nr. 32

UITGEVERSBEDRIJF

ROKIN 174 - TEL. 32540

AMSTERDAM

VOOR BELGIË

DE INTERNATIONALE PERS - ANTWERPEN - VAN HERSTEENSTR. 5 - TEL. 95895

Iedere 14 dagen verschijnt een compleet verhaal

Alle rechten voorbehouden

Nadruk verboden

In deze serie is verschenen en nog beperkt verkrijgbaar :

- Nr. 16 - De Overval op de First-State-Bank
- Nr. 17 - Het Eiland der verschrikking
- Nr. 18 - Een Strijd vol verrassingen
- Nr. 19 - Schaduw en Geheimnis over Tibet
- Nr. 20 - De Rovers van het Himalaya-Gebergte
- Nr. 21 - De Schatten der Zeerovers
- Nr. 22 - Het Festijn der Diamanten
- Nr. 23 - In de Greep van het Kwade
- Nr. 24 - Het Huis in de Mist
- Nr. 25 - De Strijd om het drijvend Casino
- Nr. 26 - Het Syndicaat des Doods
- Nr. 27 - Het Lotus-Mysterie
- Nr. 28 - Dr. Cheng contra John Templar
- Nr. 29 - De Valsmunters Centrale
- Nr. 30 - Nacht in San-Remo
- Nr. 31 - De vervloekte Diamant
- Nr. 32 - De Man met de Horrelvoet

In voorbereiding :

- Nr. 33 - De lachende dood

Abonnementsprijs : voor 6 mnd. (12 nrs.) f 4.—; voor 1 jaar (24 nrs.) f 7.75

Bij vooruitbetaling. Franco toezending per post.

voor België respectievelijk voor 6 mnd. 70 franc, voor 1 jaar 130 franc.

HOOFDSTUK I.

Waarin het heet is in Noord-Afrika en stil op St. James Square, al is deze stilte dan ook niet van blijvende aard.

Er zat iets vreemds in de muziek, die vanuit de zwarte, glimmende vleugel opsteeg en het hoge, stijlvolle vertrek vulde. Het waren melodieuze, doch exotische klanken. Zij wekten herinneringen op, aan lang vervlogen tijden en verre landen, waar de zon niet ophield de aardkost te verschroeien en uitgestrekte-eindeloze woestijnen onder haar verzengende stralen had doen veranderen in kokende zandzeeën, met hier en daar een eeuwenoude cactus, een heuvel links en een glooiing rechts, het onduidelijke spoor van een verdwaalde kameelruiter en verder niets... niets... niets dan die oneindigheid, die strak blauwe hemel en dat witte, hete zand, en dit alles in de greep van de Koperen Ploert, verstikkend, wreed en medogenloos. Doch ginds, enkele honderden kilometers verderop, ontdekt men plotseling een wit bouwwerk. Een grove steenmassa uit het zand opgeworpen om soldaten te beschermen tegen de hardheid van de Noord-Afrikaanse woestijn. Het is een fort. Op de muren drentelen schildwachten lusteloos en afgemat heen en weer, boven hen hangt slap de Tricolore, de Franse driekleur, die aan de andere zijde van de Middellandse Zee zou wapperen in de Westenwind, doch hier tot werkeloosheid gedoemd is, beledigd en onteerd omdat een vlag afhankelijk is van de wind, die haar kracht bijzet en ontzag doet inboezemen. En dan rijst plotseling een veel levendiger beeld op aan de horizon. Of is het wellicht een fata morgana? Een stad op een heuvel, langs de hellingen aan alle zijden afzakkend naar het dal. Een stad zoals men die slechts in Afrika kan aantreffen, wit, stinkend smerige en verpestende luchten, gesluisde vrouwen en luie, lugubere uitziende mannen met zwarte baarden en fonkelende ogen. Dat is Noord-Afrika, het land waaraan men door de grillige klanken van Ravel's Bolero wordt herinnerd.

De jonge vrouw achter de piano speelde en werd geheel in vervoering gebracht door de opwindende muziek. Haar blanke, slanke vingers streelden de toetsen en brachten het instrument als het ware onder hypnose.

De ruime salon van het deftige herenhuis

aan St. James Square lag in volslagen duister, alhoewel de avond reeds lang was gevallen en slechts het flauwe lichtschijnsel van een op het trottoir staande lantaarn naar binnen viel. Doch was het niet juist deze duisternis, die de tonen van de muziek kracht bijzetten? Waren het niet de ondefinieerbare schaduwen op de wanden, die de geheimzinnigheid van de muziek nog verhoogden?

John Templar, de befaamde gentleman-avonturier, stond met de handen in de zakken van zijn pantalon voor het hoge venster en staarde in gedachten over het verlaten plein. Hij telde de lantaarnpalen en kwam weer tot de ontdekking, dat het aantal steeds hetzelfde bleef. Hij hoorde het lawaai van het verkeer ener wereldstad. Op nog geen honderd meter afstand klopte het hart van Londen met zijn brede en indrukwekkende straten en zijn uitgestorven, rustige pleinen. Van verre drong de muziek tot hem door. In zijn gedachten zag hij de vingers van de jonge vrouw over de toetsen tokkelen, haar tintelende ogen en voelde hij de extase, welke de muziek bij haar teweegbracht. Ononderbroken staarde hij naar buiten, op zoek naar iets dat er niet was. De geringste beweging op het plein voor hem zou in staat zijn geweest zijn aandacht te boeien, hem af te leiden en voor een kort ogenblik de verveling waaraan hij ten prooi was te verdrijven. Hij hunkerde met lichaam en ziel naar het avontuur, dat zijn langzaam in de aderen stoltend bloed sneller zou kunnen doen stromen, dat zijn huidzenuwen zou doen tintelen en dat die nevel van onbestendigheid voor zijn ogen zou doen optrekken. Negen volle dagen en acht lange nachten was hij reeds weer in Londen, in gezelschap van zijn vriendin, Maryse Choisy, die op haar beurt door pianospel haar verveling trachtte te verdrijven, en van Charles Houston en diens vrouw Ophelia, en niet te vergeten de trouwe en weinig zeggende James Parker, de model huisknecht-chauffeur, die meer dan iemand anders deelde in de grenzeloze verveling van zijn meester. Charles en Ophelia daarentegen brachten hun dagen na de onlangs beëindigde huwelijksreis door met de meest futiele bezigheden, welke een man van actie zich maar kan denken. De tea's bij mevrouw Zus en de cocktail-parties bij mevrouw Zo, een mode-show bij Archy's, de hondententoonstelling in Wigglesborough, kortom het „dolce far niente", waaraan jongegehuwden in de regel zo veel waarde hechten.

Dat was bij voorbeeld één van de vele nadelen, welke een huwelijk met zich bracht, vond John Templar, de verstokte vrijgezel van in de vijftig, die niettemin zijn charme in de loop der jaren had weten te verhogen en zeker niet immuun was voor sex-appeal van een aantrekkelijke vrouw.

Het vale licht van de straatlantaarn voor zijn huis wierp een geelachtig schijnsel op zijn gebronsd gelaat en even zag men hoe een glimlach over zijn gezicht gleed. Doch bijna onmiddellijk schoof de wolk weer voor de zon en stond zijn mond weer strak, de energieke kin vooruit, de van wilskracht getuigende lippen stijf gesloten en de ogen strak gericht op dat ene punt, waar het plein had opgehouden verlaten te zijn. Hij hoorde Ravel's Bolero niet meer, de klanken van de muziek stierven weg en er was iets, dat stormachtig bruiste in zijn hoofd. Hij voelde zijn nekhaaren bewegen en zijn huid samentrekken.

Op nog geen vijftig meter van zijn huis verwijderd, aan de linker kant, was een vrouw komen aanlopen. Ze kwam met snelle schreden in zijn richting en scheen veel haast te hebben. Op het eerste gezicht kon men reeds vaststellen, dat zij jong was. Haar gang was soepel, elegant en opvallend voor iedere man, die de belangstelling voor vrouwen nog niet had verloren. Zij was gekleed in een donkere mantel, blootshoofd en droeg een klein tasje onder haar arm. Op zich zelf was hieraan eigenlijk niets vreemds. Doch vlak achter haar aan reed een luxe auto. Donker van kleur, met gedoofde lichten. De wagen reed dicht langs het trottoirband en haalhaar snel in. De jonge vrouw, opgeschrikt door het nauwelijks hoorbaar draaien van de motor, keerde zich een halve slag om en bleef impulsief staan. Op hetzelfde ogenblik werd het portier geopend en stapte een lange, slanke man op het trottoir. Hij stak zijn hand uit als om haar bij de arm te grijpen, doch de vrouw draaide zich snel om en zette het op een lopen. Even stond de man in twijfel, wisselde enkele woorden met de chauffeur en ging dan achter haar aan. Dit scheen hem evenwel niet mee te vallen en Templar zag tot zijn verbazing, dat de man een gebrek had. Zijn linker voet stak in een schoen van abnormale omvang met een tien centimeter dikke zool en eigenaardige vorm. De man had een horrelvoet.

Onmiddellijk gaf hij zijn poging haar te achtervolgen op, stapte snel in de auto, die pijlsnel vooruit schoot en achter de vrouw aankwam. Op dat moment had zij juist het huis van de avonturier bereikt en stopte ook de wagen voor zijn deur. Opnieuw kwam de man met de horrelvoet naar buiten, en probeerde haar vast te pakken, terwijl ook de chauffeur vanachter zijn stuurwiel te voorschijn kwam, teneinde assistentie te verlenen. Wat precies de bedoeling van dit alles was, kon Templar onmogelijk bevroeden, doch het kwam hem in ieder geval hoogst verdacht voor. En toen de chauffeur haar met beide handen vastgreep en de worstelende vrouw in de wagen probeerde te sleuren, kon Templar zich niet langer afzijdig houden. Hij rende de salon door, knipperde in de hall even tegen het felle schijnsel van de elektrische lamp en was met vier stappen bij de voordeur, die hij wagenwijd opentrok. Tegelijkertijd hoorde hij hoe de belaagde vrouw een kreet slaakte. Hij rende de stoep af en werd onmiddellijk door de beide mannen opgemerkt. Zijn verschijning op het toneel van de strijd bracht de offensieve partij onmiddellijk in een gedwongen defensieve situatie: de man met de horrelvoet riep de chauffeur iets toe en sprong snel in de wagen het portier achter hem dichtslaand. De chauffeur dook achter het stuur, gaf gas en de auto reed in pijlsnelle vaart het plein over en verdween om de hoek. Doch voordat de man met de horrelvoet had kunnen instappen had zijn blik die van Templar een onderdeel van een seconde gekruist, waardoor de gentleman-avonturier gelegenheid had gehad het gezicht van de man te zien. Het was een donker, enigszins langwerpige gelaat, dat versierd — of zo men wil — ontsierd werd door een klein zwart puntbaardje en een dikke hoornen bril.

Templar stond naast de jonge vrouw en keek haar een ogenblik zwijgend en onderzoekend aan. Ze was tamelijk overstuurd, doch deed alle moeite zich te beheersen en haar kalmte terug te winnen. De korte, maar hevige worsteling was voor haar krachten te veel geweest en ze hijgde hoorbaar toen ze hem met half gesloten ogen aanzag. Geruime tijd werd er geen woord tussen hen gesproken en had Templar volop tijd haar knap profiel te bewonderen in het licht van de straatlantaarn. Ze zal een jaar of vier en twintig geweest zijn. Haar opvallend knap gezicht vertoonde alle trekken van een intelligente

en wilskrachtige persoonlijkheid. Haar lijnen waren beschaafd, haar houding was bedaard, en het was duidelijk, dat zij geen woord wenste te spreken alvorens zij zich van de schrik had hersteld.

— Mag ik U uitnodigen een ogenblik bij mij te komen? vroeg hij na enige tijd. O, voegde hij er dan onmiddellijk aan toe, duidt U mijn vraag niet ten kwade. Er is vrouwelijk gezelschap aanwezig en ik had graag, dat U wat op Uw verhaal zou komen en iets hartigs dronk alvorens Uw weg te vervolgen. Mag ik U voorgaan?

Ze gaf nog geen antwoord, doch toen hij zich omdraaide en de stoep opliep volgde ze hem onmiddellijk. Hij sloot de deur achter haar en in het felle licht van de lamp zag hij hoe een uitdrukking van blijdschap over haar gezicht gleed. Ze slaakte een diepe zucht en leunde tegen de post van de deur.

— Neemt U mij niet kwalijk, dat ik onmiddellijk aan Uw uitnodiging gehoor gaf, verontschuldigde zij zich, maar ik zou werkelijk iets hartigs kunnen gebruiken. Ik dank U bij voorbaat, Mr. . . .

— Sir Neville Carlisle is mijn naam, stelde hij zich voor. Wees welkom in mijn huis en maak U het zich gemakkelijk. Wilt U Uw mantel even uitdoen?

— Neen, dank U, antwoordde ze, ik moet zo weer weg.

En instinctief duwde ze de revers van haar mantel iets op alsom haar woorden kracht bij te zetten.

— Mag ik U dan voorgaan? nodigde hij uit.

Op dat moment kwam Maryse de hall in en stond even vreemd naar de onbekende dame te kijken. Dan keek ze vragend naar Templar en zei:

— Is er iets? Waarom liep je zo plotseling de kamer uit?

— O, Maryse, antwoordde hij, dit is.. eh.. miss. . . .

— Mijn naam is Gawne, Muriel Gawne. Ik vergat mij voor te stellen. Neemt U mij niet kwalijk.

— Miss Gawne, dit is Miss Maryse Choisy. Zullen we naar binnen gaan?

Het drietal trok zich terug uit de hall en ging de salon binnen, waar Maryse inmiddels het licht had ontstoken en de zware overgordijnen dichtgeschoven. Het was behagelijk in het vertrek. In de open haard knap-

perde een gezellig haardvuur, dat een rose-rode gloed verspreidde.

— Whiskey of cognac? vroeg Templar nadat de beide vrouwen gezeten waren.

— Whiskey, alstublieft, antwoordde Muriel Gawne, dankbaar een cigaret acceptierend, welke Maryse haar aanbood. Templar zette drie glazen op het lage tafeltje voor de haard en gaf de dames vuur. Hij nam zijn glas op, tikte er even mee tegen de beide andere glazen en hief het dan op met de woorden:

— Cheerio.

Gedurende enkele ogenblikken werd er zwijgend gedronken. Dan zette Templar zijn glas terug en nam plaats op de bank tussen de beide fauteuils, waarin de vrouwen gezeten waren.

— Miss Gawne werd op straat lastig gevallen door twee mannen, Maryse, verklaarde hij de jeugdige Française, die van ongeduld zat te popelen. Ik zag het toevallig toen ik voor het raam stond en naar je pianospel luisterde.

Maryse trok een ernstig gezicht en keek onderzoekend naar het meisje tegenover haar.

— Kende U die mannen, Miss Gawne? wilde ze weten.

Muriel Gawne gaf geen antwoord en sloeg haar ogen neer. Ze speelde nerveus met de sluiting van haar handtasje en Templar beantwoordde Maryse's vraag in zichzelf bevestigend.

— Neen, antwoordde Muriel Gawne daarentegen. Ze hield haar blikken echter op de grond gericht en voelde waarschijnlijk, dat Templar haar op dat ogenblik fixeerde en aan de juistheid van haar antwoord twijfelde.

— En wat wilden zij van U? vroeg hij

Toen sloeg ze haar blauwe ogen op en keek hem een ogenblik doordringend aan. Het was duidelijk zichtbaar, dat zij haar antwoord zorgvuldig overwoog alvorens het uit te spreken.

— Ik veronderstel, dat ze het op mijn tasje gemunt hadden, zei ze.

— Dat lijkt me onwaarschijnlijk, vond Templar. Ik zag duidelijk hoe de chauffeur, die U beetgegrepen had, probeerde U de wagen in te trekken.

Hij doofde zijn cigaret uit en nam een slok van zijn whiskey.

— Luistert U eens, Miss Gawne, vervolgde hij dan haar strak aankijkend. U bent natuurlijk helemaal niet verplicht op mijn vragen te antwoorden. Ik heb U uit een min of meer

netelige situatie gered. U bent mij echter niets verschuldigd. Niettemin interesseert dit geval mij bijzonder en ik ben er van overtuigd, dat U niet de waarheid gesproken hebt. U kende die twee mannen wel en U weet ook, dat zij het niet op Uw tasje gemunt hadden. En waarschijnlijk is het U zelfs bekend wat hun bedoeling was. Uw hele gezicht, ja, Uw hele wezen straalt angst uit. Dat ziet een kind, Miss Gawne. U bent bang voor iets en waarschijnlijk zult U straks mijn huis verlaten en voorgeven geheel tot bedaren gekomen te zijn, doch het angstgevoel zal U niet verlaten. U vreest die twee mannen omdat U weet, dat zij hun mislukte poging van vanavond zullen wreken of wat dan ook. Heb ik de waarheid gesproken?

Weer sloeg ze bij deze vraag haar ogen neer en begon opnieuw met de knip van haar tasje te spelen.

— Kunt U mij en miss Choisy niet in vertrouwen nemen? Ik ben er van overtuigd, dat ik in staat ben U te helpen. Ik wil U graag helpen, Miss Gawne, omdat ik zie, dat U ten einde raad bent. Maar om U te helpen heb ik Uw hulp nodig. Met andere woorden moet U eerlijk spel met mij spelen, Uw kaarten op tafel leggen en mij het voorspel van dit incident vertellen.

— U zult mij nooit kunnen helpen, Sir Neville, antwoordde ze lusteloos en opnieuw ontdekte hij die uitdrukking van angst en vertwijfeling op haar fijnbesneden gelaat.

— Niemand kan mij helpen. U hebt gelijk, ik ben bang... bang voor hen... maar U noch iemand anders zal in staat zijn die angst af te wentelen. Het is een noodlot, dat ieder uur, iedere minuut van de dag boven mijn hoofd hangt en waaraan niet te ontkomen is. Thans ben ik ontsnapt uit hun handen, morgen zal mij dit misschien met de hulp van een ander ook nog gelukken, doch overmorgen, of volgende week zullen zij slagen. Het is beter, dat ik nu ga, Sir Neville. Het was erg vriendelijk van U om...

— U gaat niet, Miss Gawne, hield hij het meisje tegen. U blijft hier en zult mij vertellen welke Uw moeilijkheden zijn. Wij zijn in de wereld om elkander te helpen en Uw belang is het mijne, Uw veiligheid is de mijne. Ik voel het als mijn plicht diegenen te beschermen, die vreesachtig zijn voor een dreigend gevaar.

— U bent toch niet van de poitie? riep ze plotseling uit en er lag een wantrouwende

blik in haar ogen toen ze hem aankeek.

Hij schudde glimlachend het hoofd.

— Neen, verre van dat, Miss Gawne. Integendeel. Doch ik help soms daar waar de politie faalt.

— Bent U dan particulier-detective?

— Laat ik mij in het onderhavig geval zo noemen, antwoordde hij. In ieder geval kunt U mij vertrouwen, U kunt mij vertellen wat U wilt en ik geef U de verzekering van mijn absolute discretie. Alles wat vanavond hier gesproken zal worden blijft in deze kamer... tussen ons drieën. Toe, miss Gawne, weest U verstandig, vertel ons Uw moeilijkheden en zelfs al zou ik niet in staat zijn U te helpen, dan toch zal het U een opluchting geven Uw zorgen eens aan een ander verteld te hebben.

— U zult mij veroordelen, Sir Neville, riep ze half huilend uit. U zult mij niet willen geloven. Het is ook allemaal onwaarschijnlijk... zo onwerkelijk. Het is één nachtmerrie. Maar ik ben niet slecht... ik heb nooit iets slechts gedaan... totdat...

— Totdat? drong Templar aan.

— Tot ik in zijn macht kwam.

— Bedoelt U die man met die horrelvoet?

— Ja, dat is hem. Het is een monster, Sir Neville. U zult het niet geloven, misschien hebt U nog medelijden met hem, maar ik kan U verzekeren, dat hij zijn lichaamsgebrek op ieder gezond mens wreekt. Het is een beest.

— Vertelt U mij nu eens precies van het begin af wat er gebeurd is. Ik veronderstel, dat U op de één of andere wijze in de macht van een gangster bent gevallen. Is dat zo?

— Ja, zuchtte ze. Maar ik deed het willens en wetens om hem te redden.

— Wie is hem?

— Mijn verloofde, Sir Neville. Hij is ook in de macht van die man.

— Kom, kom, begint U nu bij het begin. Maakt U zich nergens bezorgd over. Er zijn hier vijf mensen in huis. Drie mannen en twee dames. U kunt met alle genoeg hier blijven slapen, probeert U zich thuis te gevoelen in deze omgeving, zet alle gedachten aan die man met de horrelvoet van U af en praat U zelf in, dat wij U helpen zullen. Vertelt U maar.

— Ik ben bang om U alles te vertellen, Sir Neville, zelfs al zou U alles geloven. Maar het gaat om hem... om mijn verloofde... zij zullen zich op hem wreken. Ik kon het vanavond niet langer meer uithouden; ik rende

de straat op en liep kilometers achtereen. . . . nergens heen. . . . zo maar in het rond. En hier op het plein merkte ik, dat ik steeds gevolgd was.

— Begint U nu bij het begin, Miss Gawne. Ik kan er tot dusver nog geen touw aan vastknopen. Nog een whiskey?

Zij aanvaardde zijn aanbod dankbaar en na enkele slokjes genomen te hebben vervolgde ze:

— Vlak na de oorlog leerde ik hem kennen. . . . Steve, dat is mijn verloofde. Het werd een heerlijke tijd en we begonnen trouwplannen te maken. Maar Steve werd gemobiliseerd en kreeg ergens een baantje op een verzekeringskantoor. Hij verdiende weinig, maar werkte hard. We spaarden zoveel mogelijk om toch maar niet te lang verloofd te moeten blijven en spoedig te kunnen trouwen. De meubels waren duur en het sparen duurde lang. Ik vond dit niet erg en legde een groot geduld aan de dag. Ik hield van Steve, weet U, ik hield oprecht van hem. Doch hij kon het idee niet langer verdragen. Onze spaarpot werd regelmatig voller, doch het ging met shillingen tegelijk. Toen beging Steve een fout. Hij maakte een fout, die ik hem onmiddellijk heb gegeven, doch die een zwaar stempel op zijn leven drukte en een diep litteken naliet. Op de verzekeringsmaatschappij waar hij werkte verduisterde hij twee honderd pond. Het kwam uit en Steve bekende de verduistering gepleegd te hebben. . . . hij kreeg achttien maanden. . . .

Toen hij uit Dartmoor terugkwam was hij totaal veranderd. Hij was gebroken. Zijn idealen waren vervlogen, lichamenlijk en geestelijk was hij uitgeput, hele dagen zat hij afwezig door het raam naar de lucht te staren, hij sprak geen woord en had nergens behoefte aan. Hij scheen zelfs om mij niets meer te geven. Het gevangenisleven scheen zijn wezen totaal veranderd te hebben. De lust tot verder leven ontbrak hem, hij mopperde niet meer, hij was niet blij meer, at weinig, rookte niet meer, dronk niet meer. . . . hij deed niets meer dan denken, mijmeren en in het luchtledige staren. En toen was hij plotseling verdwenen. We woonden na zijn vrijlating op een klein kamertje in Hampstead. Ik werkte als verkoopster in een modemagazijn en verdiende voldoende om ons beiden er van te onderhouden. Op een avond keerde ik naar huis terug en vond hem niet zoals gewoonlijk voor het raam. Hij was weg. . . . verdwenen. . . . Ik

was ten einde raad, maakte melding bij de politie, adverteerde, nam een detective in de arm doch moest deze wegens gebrek aan geld na enkele dagen weer laten varen. Kortom ik deed alles om iets over hem te vernemen, doch hoorde niets. Ik vreesde dat hij zich van het leven beroofd had en iedere dag verwachtte ik hem echter terug te zien. Ik kon niet in zijn dood geloven en ik voelde maar al te sterk, dat hij nog in leven was. Toen gebeurde er iets vreemds. Op een avond keerde ik van de winkel naar huis terug en liep in een van de stille straten in Hampstead. Ik had juist het station van de ondergrondse verlaten. Er stopte een zwartgelakte auto naast mij en een heer boog zich uit het raampje. Hij vroeg mij te willen instappen omdat hij berricht had over mijn verloofde. Mijn hart sprong een meter op, Sir Neville, misschien zult U dat kunnen begrijpen. Ik sprong in de wagen en toen begon de tweede acte van het drama. De man, die mij toen in zijn wagen liet instappen was niemand anders dan de man, die U vanavond gezien hebt. De man met horrelvoet.

Ze hield even op met spreken en nam een slok van haar whiskey. Dan vervolgde ze:

— Hij bracht mij naar een huis buiten de stad, dat ik nimmer zou hebben kunnen terugvinden, omdat hij de raampjes van de wagen blindeerde zodra ik ingestapt was. Hij was aanvankelijk erg vriendelijk voor mij, gaf me volop te eten en na een uurtje vroeg ik hem eindelijk wat hij over Steve wist te vertellen. Hij zei me, dat Steve volkomen veilig was en dat hem niets mankeerde. Indien ik bereid was de nacht in dat huis te logeren zou ik Steve de volgende morgen ontmoeten en kon hij me zelf een verklaring geven voor zijn zonderling optreden. Ik stemde natuurlijk toe, kreeg een keurige kamer toegewezen, doch legde me geheel gekleed te bed en deed uiterwaard geen oog dicht. De volgende morgen, kort na zonsopgang, werd er op de deur van mijn kamer geklopt. Ik maakte open en Steve stond voor me. Zijn verhaal sloeg al mijn hoop de bodem in, Sir Neville, doch ik voelde, dat ik hem op dat ogenblik niet in de steek mocht laten, omdat hij mijn hulp dringend nodig had. Hij vertelde me, dat hij in handen was gevallen van een geraffineerde bendeleider, die een grote organisatie aanvoerde en waartoe hij hem gedwongen had toe te treden. Het was een organisatie, die louter bestond uit jongens tussen de veertien en

twintig jaar. Deze kinderen kregen opdracht in groepsverband of alleen allerlei inbraken en roofovervallen te plegen waarvoor ze povertjes werden betaald, terwijl ze de buit onmiddellijk aan mensen van de organisatie moesten afdragen. Steve was één van die mensen geworden. Hij leidde een veertigtal jongens, zei hij, en zag geen kans om uit de macht van de man met de horrelvoet te geraken. Hij eiste zelfs van mij, in ons beider belang, dat ik hem zou helpen. Ik weigerde, hij maakte een verschrikkelijke scène, kreeg bijna een zenuwtoeval en uiteindelijk stemde ik toe. Hij vertelde me, dat wij voldoende bewijsmateriaal moesten verzamelen om uiteindelijk de politie in de arm te nemen en de bende te laten oprollen. Hierdoor zou Steve zich bij de politie een goede naam bezorgen en kreeg hij misschien de kans om gerehabiliteerd te worden en weer als gewoon mens in de maatschappij terug te keren. Ik stemde dus toe en Steve vertrok. 's Middags had ik een onderhoud met de man met de horrelvoet...

— Weet U zijn naam? vroeg John Templar plotseling.

— Ja, hij heet Dr. Azziz Pasja...

— Azziz Pasja?? herhaalde Templar verbaasd. Een Egyptenaar?

— Ja, hij komt inderdaad uit Egypte. Niettemin spreekt hij perfect Engels zonder enig accent. Ik meende hem ook al reeds een keer te hebben gezien, doch kan me met geen mogelijkheid herinneren waar. Enfin, 's middags vertelde hij me, dat ik voor hem zou moeten blijven werken wilde ik mijn verloofde niet verliezen. Het zou mijn taak zijn, jonge jongens tot diefstal aan te zetten. Ik diende hen het hoofd op hol te brengen... met hen te flirten... en hen op deze wijze over te halen een inbraak of een diefstal te plegen... Ik deed het, Sir Neville, en ik slaagde er boven verwachting ook nog in. Ik kwam met meerdere jongens in aanraking, ik moest hen volkomen inpalmen en met hen uitgaan. U begrijpt, dat jonge jongens die twee pond in de week verdienen of nog studeren niet veel kunnen verteren, doch aangezien zij niet van mijn gezelschap verstoten wilde zijn zochten zij — op mijn initiatief — naar een manier om aan geld te geraken. Zij stalen geld, een bontmantel, een paar ringen, en gaven het mij, in hun grenzeloze naïviteit blij als een kind omdat ze mij tevreden hadden kunnen stellen. Ik zal volkomen kunnen begrijpen,

Sir Neville, dat U mij minacht en dat U er misschien spijt van hebt mij vanavond in Uw huis gehaald te hebben. Maar alles wat ik deed, heb ik gedaan om Steve te redden. Ik zag hem twee of drie keer in de week. Hij was dan aardig en vriendelijk, doch lang niet die Steve, welke ik voor zijn gevangenschap gekend had.

— Wat gebeurde er verder met de jeugdige dieven? vroeg Templar.

— Dat zal ik U vertellen. Vorige week ontmoette ik een jongen van achttien jaar. Hoe gek het misschien ook mag klinken, maar hij werd onmiddellijk verliefd op mij en zei me alles voor mij te willen doen. Ik tartte hem mij dit te bewijzen en hij ging er op in. Ik droeg hem op om middernacht de ruit van een juwelierszaak in Bakerstreet in te gooien en zoveel mogelijk sieraden weg te nemen. Onmiddellijk hierna moest hij er vandoor gaan en zou hij mij ontmoeten op een afgesproken plaats in de buurt van de Tower. Ik wachtte daar op hem en precies om half één kwam hij aanzetten. Hij had voor een waarde van zes honderd pond aan juwelen bij zich, die hij mij zonder mankeren overhandigde. Toen kwam pas het eigenlijke werk. Ik nam hem mee naar een plaats op de grote straatweg naar het Noorden, enkele mijlen buiten Londen, waar we ons met een taxi heen lieten rijden. Kort na onze aankomst stopte de wagen van Azziz Pasja en bracht ons naar het betrokken huis, dat ik zelf nooit zou kunnen vinden. De jongen vroeg zich onwillekeurig af wat er met hem ging gebeuren, doch Azziz Pasja had niet lang nodig om hem dit aan zijn verstand te brengen. Hij eiste van hem, dat hij voor de bende zou blijven werken zoals hij inmiddels begonnen was. Weigerde hij, dan zou de politie van zijn diefstal op de hoogte worden gebracht en was zijn toekomst verloren. De jongen, die teneinde raad was, stemde toe en pleegde sedertdien nog drie inbraken. Sinds enkele weken is er een golf van jeugdige misdaad over Londen uitgebroken en alle misdrijven werden gepleegd door jeugdige personen tussen de veertien en twintig jaar. Dit was mijn werk, Sir Neville. Maar vanavond kon ik het niet langer uithouden. Een van de jongens kreeg het op zijn zenuwen, begon te gillen als een krankzinnige en dreigde de gehele bende te verraden aan de politie. Enkele mannen namen hem mee de tuin van het grote landhuis in en kort daarop hoorde ik een schot. Ze hadden hem als een hond dood-

geschoten, Sir Neville, als een hond, die zich niet verdedigen kon. Zijn lijk werd in een zak genaaid met stenen er in en in de Theems geworpen. Toen werd het mij te machtig, ik glipte het huis uit, rende over de weg naar het dichtbijzijnde dorp en vond een taxi, waarmede ik mij naar Londen liet rijden. . . .

— Welke dorp was dat, Miss Gawne? vroeg Templar streng.

— Ik weet het niet, Sir Neville, ik weet het eerlijk niet. Ik was zo over mijn zenuwen heen, dat ik nergens op gelet heb. En al die tijd, vanaf het moment, dat ik het huis uit vluchtte, ben ik gevolgd. Hier op het plein grepen ze me. . . .

Het bleef geruime tijd stil in het grote vertrek. Slechts het geluid van het knapperend houtvuur en het tikken van de pendule op de schouw verbraken de stilte. De drie mensen waren geheel in beslag genomen door hun eigen gedachten. Doch plotseling scheen er een orkaan in de salon los te breken. Het lawaai van brekend glas had de stilte verbroken, de zware overgordijnen wapperden wild heen en weer en een koude luchtstroom kwam het vertrek in. Toen verscheen tussen de gordijnen het gezicht van een onbekende. . . een donker gezicht met een gemene trek om de mond. . . . er verscheen een hand met een revolver erin en toen klonk er een schot.

Doch even te voren was Templar opgesprongen, hij had zich op het meisje geworpen en trok haar met fauteuil en al ondersteboven. De kogel sloeg in de kussen van de stoel en Templar sprong onmiddellijk op, rende de salon uit, de hall door en wierp de voordeur open. Toen hij buiten aankwam, zag hij het rode achterlicht van een snel wegrijdende auto juist om de hoek van het plein verdwijnen.

— Langzaam en in gepeins verzonken keerde hij terug naar de salon, waar Maryse doende was het jonge meisje bij te brengen van de schrik, welke de aanslag haar had bezorgd. Muriel Gawne trilde op haar benen en ledigde tandenklapperend een glas whiskey, dat Maryse voor haar had ingeschonken.

— Ik geloof, dat ik nu meer dan ooit verplicht ben U bij te staan, Miss Gawne, zei Templar, de omgetrokken fauteuil weer rechtzettend. Hij stak een cigaret op en nam dan het verbrijzelde venster in ogeschouw. Hij haalde zijn schouders op, schoof de gordijnen dicht en wendde zich tot Muriel:

— Zullen we ons gesprek in de bibliotheek voortzetten? vroeg hij.

Het meisje knikte bevend en volgde de gentleman-avonturier de kamer uit.

* * *

HOOFDSTUK II.

Waarin en-passant gerept wordt over het lage voorhoofd van een particulier secretaris en geëindigd wordt met een gebroken hart en hete tranen.

In een groot, vierkant, vensterloos vertrek zat de man met de horrelvoet achter een zwaar eikenhouten bureau, dat schuin in één der hoeken stond in het licht van een staande lamp, die een fel schijnsel wierp op de vele paperassen, welke het meubelstuk bedekten. Hij hield een blad papier in zijn beide handen en was geheel verdiept in de tekst. In de ronde, metalen asbak smeulde een halfopgerookte cigaret; een blauw rookstraaltje parelde stijl omhoog naar het gladde, frisgeschilderde plafond. Achter de brilleglazen fonkelden een paar schrandere ogen, het zwarte sijkje sierde de energieke kin en de opeengeperste lippen bleven stijf gesloten. Dit was Dr. Azziz Pasja, de Man met de Horrelvoet, leider van een uitgebreide organisatie van jeugdige inbrekers, welke een strenge opleiding kregen en volkomen ingewijd werden in het „vak“.

De Egyptenaar bestudeerde aandachtig de lijst met waardevolle artikelen, welke de vorige nacht door zijn organisatie in de wacht waren gesleept. Tientallen ringen, bontmantels, tafelzilver, radiotoestellen, auto's, motoren, filmcamera's en -projectors, kortom alles wat maar enigszins geld zou kunnen opbrengen. Toen hij aan het einde van de lange opsomming was gekomen, legde hij het blad terug op zijn bureau en leunde achterover. Met zijn ene hand greep hij het eindje cigaret, deed er een haal aan en doofde haar dan uit. Zijn gedachten dwaalden af van de gestolen goederen naar de jonge vrouw, die de vorige avond zijn huis was ontvlucht en op St. James Square door één der bewoners in bescherming was genomen. Hij had een uur later zijn chauffeur Michael teruggestuurd naar het huis met het doel de vrouw te vermoorden. Michael was teruggekomen met de boodschap, dat de eigenaar van het herenhuis, een zekere Sir Neville Carlisle, even voor het schot Muriel Gawne op de grond had getrokken

waardoor de kogel zijn doel had gemist. Dr. Azziz Pasja maakte zich lichterlijk bezorgd door deze onwelkome en onverwachte complicatie, welke een streep door zijn rekening betekende. Onmiddellijk trok echter een wrede glimlach over zijn gezicht. Was niet de persoon van Steve Sanders in staat het meisje terug te brengen? Hij stak een nieuwe sigaret op en zakte nog iets dieper weg in zijn lederen bureaustoel. Hij was trots op zijn organisatie, trots op zijn intellect, waarmede de bende tot bloei was gekomen en voldaan over de discipline, die er in de gelederen heerste. Zeker, gisteren had zo'n blaag een morele uitspatting gekregen, was waarschijnlijk onder de invloed gekomen van de één of andere biechtvader, doch de jongen was inmiddels reeds het zwijgen opgelegd. Zijn ontzielde lichaam was toevertrouwd aan het zwarte water van de altijd zwijgende Theems....

Was hij dan soms niet een genie? Zou er één misdadiger op de wereld rondlopen, die met zulk een flair te werk ging? Meer dan negentig jongens waren geregeld voor hem in touw, stalen alles wat los en vast zat en leverden dit op enkele bepaalde punten in Londen af. Vandaar werd het door zijn „adjudanten" naar het landgoed gebracht. Zelden gebeurde het dat zo'n jongen persoonlijk op het landgoed werd toegelaten. Dit geschiedde slechts wanneer hij een zeer bijzondere opdracht had uit te voeren of wanneer hij op een bepaald ogenblik nukkig begon te worden en wilde doorslaan, zoals dat bij voorbeeld gisteravond het geval was.

Azziz Pasja schoof zijn stoel achteruit en stond op. Met zijn handen op de rug wandelde hij het luxieus gemeubileerde vertrek in het rond, bleef zo nu en dan staan voor een kostbaar schilderij, dat ergens aan de wand prijkte, bestudeerde aandachtig het kunstzinnig patroon in het dikke, Smyrna tapijt en zette zich dan weer achter het bureau om opnieuw zijn aandacht aan de papieren te wijden.

Plotseling trad de zachte zoemer van de op het bureau staande megafoon in werking. Azziz Pasja drukte een klein zwart knopje omlaag en boog zich iets naar voren.

— Wat is er? vroeg hij.

— Hier is Horn, sir. Eén van de jongens heeft tegenover de politie doorgeslagen. We hebben hem hier, sir.

Azziz Pasja fronste zijn wenkbrauwen en zat even rechtop. Hij wierp een blik op de

voor hem liggende papieren en boog zich dan weer voor de megafoon.

— Breng hem bij me, beval hij en verbrak de verbinding met zijn secretaris door wederom op het knopje te drukken.

Ongeveer vijf minuten later begon er op het bureau een klein rood lampje te branden. Hierdoor werd de Egyptenaar in kennis gesteld van het feit, dat iemand zich langs de trap naar de tweede verdieping van het huis begaf. De tweede verdieping werd namelijk geheel door hem ingenomen en mocht niet zonder zijn toestemming betreden worden. Kort daarop ging het lichtje weer uit en even later klonk een doffe zoemtoom in het vertrek. Azziz Pasja strekte zijn hand uit naar een klein schakelkastje, dat links van hem op het bureau stond, drukte op één der vele knopjes en automatisch draaide de eikenhouten deur van het vertrek open.

Horn, de particulier secretaris van Azziz Pasja, betrad met een jongen van omstreeks zeventien jaar het vertrek van zijn patroon. De deur viel automatisch weer in het slot.

— Breng hem vlak voor mijn bureau, Horn, beval de Egyptenaar.

De secretaris, een robuste, breedgeschouderde man van achter in de dertig, met een enigszins stompzinnig gezicht en een uiterst laag voorhoofd, duwde de knaap vooruit en volgde hem op de voet.

Bevend als een rietje stond de jongen voor het bureau van de bendeleider. Met neergeslagen ogen en verwarde haren wachtte hij op hetgeen men hem zou vertellen. Azziz Pasja kneep zijn ogen achter de brilleglazen tot kleine spleetjes en siste:

— Kop op. Kijk me aan.

De knaap schrok en wierp het hoofd omhoog alsof hij door een elektrische schok was getroffen. Hij staarde gefacineerd naar de man achter het bureau, die zijn donkere blikken in de ogen van de jongen boorde:

— Wat heb je gedaan? vroeg de man.

De jongen schudde het hoofd.

— N....n....iets, antwoordde hij schor.

— Hoe heet je?

— P....P....Peter N....N....Neff.

— Kun je niet met twee woorden spreken? riep Azziz Pasja woest uit.

— J....J....ja, s....s....sir, stotterde de jongen.

— Sta niet zo te stotteren. Dat deed je toch bij de politie ook niet, wel?

— Ikke...st...st...stotter a.... a.... a.... altijd, s....s....sir, hakkelde Peter Neff.

Azziz Pasja begon plotseling zachtjes, doch dreigend te lachen en zelfs Horn scheen even te rillen bij het horen van dit dreigend geluid. Hij wist wat dit had te betekenen.

— Dan zit je tongetje toch vaster dan ik gedacht had, Petertje, teemde de man achter het bureau. Maar met een kleine operatie kunnen we dat wel verhelpen.

Hij stak een nieuwe cigaret op en kwam achter zijn bureau vandaan. Vlak voor de jongen bleef hij staan.

— Steek je tong eens uit, vent, sprak hij vriendelijk.

De jongen gehoorzaamde en de man nam zijn zakdoek waarmee hij de tong volkomen droogveegde.

— Zeg eens „au“ met je tong naar buiten en zonder te stotteren, beval hij.

De jongen bracht een vreemd keelgeluid voort, dat weinig weg had van de door Azziz bedoelde klank.

— Het lijkt er niet op, vent, constateerde Azziz Pasja. Probeer het nog eens.

En tegelijkertijd drukte hij de brandende cigaret in het rauwe vlees van de uitgestoken tong. De jongen slaakte een doordringende gil en brak in snikken uit.

— Zie je wel, dat je het kunt. Steeds maar oefenen, hoor, en veel geduld. Ik leer je nog wel meer van die kunstjes.

Hij deed een stap voorwaarts en bleef andermaal vlak voor Peter Neff, die achteruit gedeinsd was, staan.

— Lach eens tegen me, vent, teemde hij dan weer. Lachen.... lachen....

Ondanks de hevige pijn probeerde Peter Neff aan het bevel te voldoen, doch plotseling ontving hij een klinkende slag midden in het gezicht, zodat andermaal de tranen uit zijn ogen sprongen en het bloed uit zijn neus vloeide.

Dr. Azziz Pasja ging weer achter zijn bureau zitten. Hij stak een nieuwe cigaret op en zei:

— Horn, vertel kort en zakelijk wat er gebeurd is.

— Peter Neff moest gisteravond een bontmantel uit de etalage van „Shyla's“ halen door met een steen de ruit in te gooien. Webster stond aan de overzijde van de straat om hem in de gaten te houden. Neff gooide de steen door de ruit, doch stak geen vinger uit. Hij bleef wachten en kort daarop verscheen

een agent van politie, die op zijn fluitje alarm blies. Neff vertelde de agenten wat men hem had opgedragen en dat hij niet langer mee wilde doen. Hij had het over spijt, wroeging, zijn ouders en zuster, en weet ik al wat niet. Hij vertelde de politie dat hij de bontmantel in ons lokaal in St. John's Wood moest afleveren en onmiddellijk dook Webster een telefooncel in om de jongens daar te waarschuwen. Toen de politie er een inval deed was er niemand aanwezig. Neff werd gearresteerd doch dat scheen hem geenszins te zinnen, want plotseling zette hij het op een lopen. Hij rende straat in straat uit, en Webster met de politie er achteraan. Onderweg pikte Webster ergens een fiets en wist de jongen in te halen. Hij greep hem en hield hem vandaag de hele dag in Londen vast en bracht hem vanavond hierheen.

Dr. Azziz Pasja glimlachte tevreden.

— En wat heb jij de politie al zo verteld, jongeman? vroeg hij vleierend.

— Ik wilde niet langer meedoen, sir, antwoordde Peter Neff, die plotseling niet meer stotterde. Ik vond het niet goed om te stelen en ik wist, dat ik mijn moeder en vader en zuster veel verdriet zou bezorgen indien zij het te weten kwamen. Daarom vertelde ik het aan die politie-agent, sir. Ik wilde mijn leven beteren, sir.

— En je deed dit door te proberen je vriendjes te verraden. Hoe zou jij het gevonden hebben wanneer één van de jongens jou aan de politie verraden zou hebben? Had je dat prettig gevonden?

— Het waren mijn vriendjes niet. verweerde Peter zich. Ik wil niets met ze te maken hebben ook.

— Dat hoeft ook niet meer, Petertje.... je krijgt nu een ander speelmakkerje.... hij ligt ergens in een zak genaaid op de bodem van de Theems. Daar kom jij ook te liggen, Petertje.... dan mag je zoveel praten als je wilt, als je maar oppast dat je geen water binnen krijgt.

Peter Neff had deze zinspeling maar al te goed begrepen. Zijn ogen puilden bijna uit de kassen en hij trilde over al zijn leden.

— Neen.... neen.... gilde hij.... ik wil niet dood.... ik wil niet dood.. ik wil naar mijn ouders toe.... laat me leven, ik zal alles doen wat U wil... maar laat me leven....

Dr. Azziz Pasja begon te schateren van het

lachen en kwam andermaal achter zijn bureau vandaan.

— Wat zijn jongens van jouw leeftijd toch heerlijk naïef, zei hij, terwijl hij vlak voor de knaap bleef staan. Dacht je nu werkelijk dat zoiets mogelijk zou zijn? Ons eerst proberen te verraden en dan weer voor ons gaan werken. Laat ik je die illusie dan maar onmiddellijk ontnemen. Weet je wat jij bent?

Hij nam de kin van Peter in zijn linker hand en beurde het gezicht op. Zijn eigen hoofd boog hij omlaag en boorde zijn blikken in de behuilde, angstuitslaande ogen.

— Jij bent een smerige hond, Peter.... addergebroed.... dat ben jij.... een vent zonder ruggegraat.... hier....

Hij sloeg de jongen een paar maal met de vlakke hand midden in het gezicht en keerde zich dan woedend om. De knaap had het uitgeschreeuwd en was tegen de grond geslagen waar hij gepijnigd en schokkend bleef liggen.

— Breng hem weg, Horn, beval de tyran, en zorg er voor, dat hij krijgt wat hem toekomt.... Wees nooit zuinig met kogels in dergelijke gevallen.

Horn nam de knaap met beide handen op, gooide hem met één zwaai over zijn vierkante schouder en verdween door de deur, welke de benedeider door een druk op de knop had geopend. Toen de deur achter de secretaris dichtviel, keerde de rust in het vertrek terug. Tegelijk met het goede humeur van Dr. Azziz Pasja. Hij stak de zoveelste cigaret op en verdiepte zich opnieuw in de papieren op zijn bureau.

Muriel Gawne had nu reeds twee nachten en één dag in het deftige herenhuis van Sir Neville Carlisle alias John Templar aan St. James Square doorgebracht en deze zuivere omgeving had er niet weinig toe bijgedragen, dat het meisje haar goede humeur en vertrouwen weer had herwonnen. Die morgen, toen ze stralend als aankondigster van de naderende lente, de lichte eetkamer betrad, werd ze er door de avonturier in eigen persoon begroet.

— Wel, wel, Muriel, je bent er vroeg bij, hoor, riep Templar verbaasd uit. Nog geen zeven uur en nu al uit de veren. Wat bezielt je eigenlijk.

— Hallo, Sir Neville, ik heb uitstekend geslapen en werd gewekt door het voorjaarszonnetje, dat mijn kamer binnen scheen. U

bent anders ook niet te laat.

— Morgenstond heeft goud in de mond, Muriel, filosofeerde Templar, terwijl hij uit een zilveren pot thee inschonk voor zijn gaste.

— Eén, twee of drie klontjes suiker? vroeg hij.

— Twee graag. Dank U. Zijn Uw vrienden nog niet op?

— Neen, alleen James onze huisknecht is altijd vroeg bij de pinken. Aan hem hebben we deze heerlijke kop thee te danken. Mr. en Mrs. Houston kwamen vannacht laat thuis van een fuifje en Miss Choisy heeft gemiddeld twaalf uren slaap nodig. Daarom ontbijten wij maar gezamenlijk, vind je dat ook niet het beste?

De gebakken eieren met ham, het geroosterd brood met jam en de thee kregen alle eer, die onderdelen van een Engels ontbijt maar kunnen verlangen. En James een onuitgesproken compliment.

Het gesprek, dat de beide mensen voerden, was volkomen neutraal en geen van beiden dacht er over om te beginnen over de dramatische gebeurtenis, welke Muriel Gawne het huis van John Templar had binnengedreven.

Muriel vertelde over haar jeugd, welke ze voor een groot deel had doorgebracht bij een oude tante in Portsmouth, aangezien haar ouders vroegtijdig waren gestorven. Ze vertelde over haar schooltijd, lachte om grappige herinneringen uit de dagen toen ze nog een bakvis was en gaf een chronologisch verslag van de oorlogsjaren, gedurende welke ze in het Vrouwelijke Hulpkorps had gediend. Totdat ze de dag bereikte waarop ze Steve Sanders ontmoette. Haar lachend gezichtje betrok als bij toverslag en een droeve uitdrukking straalde uit haar mooie ogen. Ze beet zich op de lip om een opwellende traan te bedwingen en speelde nerveus met haar mes.

Gelukkig kwam op dat moment Maryse Choisy stralend de eetkamer binnen, enkele minuten later gevolgd door Charles en Ophelia. James verscheen zoals gewoonlijk met een uit marmer gehouwen gezicht, wenste de dames en heren, die zojuist waren gearriveerd, goedenmorgen en serveerde zwijgend het ontbijt. Na de maaltijd trokken zij zich terug in de serre aan de achterzijde van het huis, waar de stralende voorjaarszon haar lauwe stralen naar binnen wierp en waar een heerlijke geur hing van bloeiende planten. Nadat cigarettens waren opgestoken bracht Charles plotseling het gesprek op de affaire,

die de laatste dagen hun gemoederen had bezig gehouden.

— Heb jij nu al een plan gemaakt, John, op welke wijze wij Muriel zouden kunnen helpen? vroeg hij. We kunnen hier toch niet werkeloos blijven zitten, terwijl haar verloofde in de macht van die Egyptenaar is en tegen wil en dank medeplichtigheid moet verlenen aan diefstallen en moord.

— Ik ben het volkomen met je eens, Charles, antwoordde de Grote Avonturier, dat er iets gedaan moet worden. Doch ik ben van mening, dat we moeten afwachten tot de tegenpartij tot het offensief overgaat. Zij zal inmiddels wel te weten gekomen zijn, dat Muriel, noch wij, de politie van het gebeurde in kennis hebben gesteld, zodat ze dus uit die hoek niets behoeven te vrezen. Aan de andere kant blijft het voor hen gevaarlijk wanneer Muriel op vrije voeten blijft, waardoor zij te allen tijde de gelegenheid heeft de politie alsnog te verwittigen. Daarom verwacht ik een hernieuwde aanval van onze vriend Azziz Pasja, die wellicht beter geësceneerd zal worden, dan die brutale en tamelijk domme moordaanslag op de avond waarop wij haar hier opnamen.

— Bedoelt U, dat ze nog eens zullen proberen me in Uw huis te vermoorden? riep Muriel angstig uit.

— Ja, daar komt mijn veronderstelling ongeveer op neer. Maar laat ik er onmiddellijk bij vertellen, dat ik ze weinig, zeer weinig kans geef om U in mijn huis van het leven te beroven. Ik geloof, dat onze vriend James bij voorbeeld liever zijn beide benen af zou hakken, dan zoiets toe te laten. Neen, beste Muriel, wees wat dat betreft niet ongerust. Dit wil natuurlijk geenszins zeggen, dat je niet verduiveld goed moet oppassen en voorlopig het huis niet moet verlaten. Ik heb tot dusver nog niet kunnen vaststellen, dat het huis bevaakt wordt, doch het zou niet uitgesloten zijn.

— Je hebt dus eigenlijk nog geen plannen gemaakt? vroeg Ophelia.

— Niet bepaald, neen, gaf Templar toe. Het eerste wat we dienen te weten te komen is, de plaats waar het landgoed van die Dr. Azziz Pasja is gelegen. Ik heb gisteren hier en daar geïnformeerd, doch niemand heeft ooit van die naam gehoord. Het is natuurlijk zeer goed mogelijk, dat die man inderdaad het recht heeft om een doctorstitel te voeren doch ik

ben zo vrij het te betwijfelen. Maakt hij een intelligente indruk?

Deze laatste vraag was gericht aan Muriel Gawne, die ontkennend antwoordde.

— Hij is meer bruto dan intellectueel, zei ze. Vaak heb ik me afgevraagd of hij eigenlijk wel normaal was. Hij had soms uitvallen, die men in wezen slechts placht aan te treffen bij zwakzinnigen. Het is mogelijk, dat hij door een bepaalde oorlogshandeling zijn moreel evenwicht heeft verloren en dat hierdoor zijn normaal denkvermogen is aangetast.

— Deze dingen zijn inderdaad voorgekomen, stemde Templar toe. Doch de wijze waarop hij te werk gaat, is wel zo doortrapt en geraffineerd, dat men haast zou kunnen spreken van een geboren misdadiger. Ik weiger ten ene male te geloven, dat die Azziz Pasja, nog zoiets van een goede inborst zou hebben. Volgens mij is hij totaal ontbloot van ieder greintje menselijk gevoel. Hij haat de mensheid om een ons bekende reden en vergeoet zich er in, de jeugd van vandaag in het ongeluk te storten, omdat de jeugd van heden de mensheid van morgen is. Zijn geest is dermate vergiftigd, dat hij zelfs niet kan aanvoelen, dat hij verkeerd doet.

James was geruisloos de serre binnengekomen en wachtte beleefd tot Templar hem zou uitnodigen te zeggen wat hij van node had.

— Wat is er, James? vroeg de avonturier.

— Er is een heer om Miss Gawne te spreken, antwoordde de reus.

— Een heer? Wie is het? Heeft hij zijn naam gezegd? vroeg Templar niet zonder verbazing.

— Ja, mylord. Zijn naam is... eh... Steve Sanders...

— Steve?? riep het meisje opgewonden uit terwijl ze uit haar stoel opsprong. Waar is hij?? Breng me naar hem toe.

Templar trok haar terug in de stoel en legde zijn hand kalmerend op haar arm.

— Kalm aan, Muriel, ga niet overhaast te werk. Wie zegt je, dat het werkelijk je verloofde is? Het zou best mogelijk kunnen zijn, dat het één van Azziz Pasja's adjudanten is, die opdracht heeft je terug te brengen. Waar is die Mr. Sanders, James?

— Ik heb hem in de bibliotheek gelaten, mylord.

— All right. Luister dan goed. Jij brengt Miss Gawne naar de bibliotheek en wanneer de man, die daar wacht werkelijk haar verloofde is moet ze tegen je zeggen: „Het is in

orde, James, dank je wel." Is het niet haar verloofde en zegt ze dus niets, dan zorg je er voor, dat hij niet het huis uitkomt, doch stuur je Miss Gawne onmiddellijk terug om ons te halen.

— Uitstekend, mylord, ik zal er voor zorgen, antwoordde James.

— Vooruit dan, Muriel, vervolgde Templar tot het meisje. Ik hoop, dat het Steve werkelijk is. Laat je echter niet overhalen domme dingen te doen. Pleeg liever eerst overleg met ons en als je wilt ben ik ook bereid met je verloofde te praten.

Muriel knikte en volgde James naar de bibliotheek om haar verloofde te ontmoeten. Geruime tijd bleef het stil in de zonnige serre. Geen der achterblijvers waagde het een woord te spreken en toen James na enkele ogenblikken terugkwam, slaakten althans de beide dames een zucht van verlichting.

— Het was in orde, mylord, rapporteerde James onbewogen.

— Goed, James. Blijf dan in de buurt van de bibliotheek rondhangen en zorg er voor, dat Muriel hier blijft wanneer haar verloofde weg mocht gaan.

— Uitstekend, mylord, antwoordde de reus, zich omdraaiend om de orders van zijn meester op te volgen.

Toen James de serre verlaten had, wendde Templar zich tot zijn vriend Charles.

— Luister eens, Charley, er is werk voor je aan de winkel. Je hebt sedert onze terugkeer uit Italië lang genoeg rondgehangen en geluierd zodat je thans wel weer eens aan de slag kon gaan.

— En jij? vroeg Charles verwijtend.

— Ik doe hetzelfde, beste jongen. Ik doe trouwens nooit anders. Luister. Die Steve Sanders is hier niet uit eigen beweging heengekomen, zoals je al wel zult hebben begrepen. Hoe kon hij weten waar zijn verloofde verblijf hield indien hij dit niet uit de mond van Azziz Pasja had vernomen? Juist. Azziz Pasja heeft hem dus verteld, dat zijn meisje bij een zekere Sir Neville Carlisle aan St. James Square logeerde en hem opgedragen haar terug te brengen. Steve Sanders is natuurlijk onder bewaking hierheen gekomen en zal op dezelfde wijze — met of zonder Muriel — weer vertrekken. Het is nu jouw taak onmiddellijk het huis aan de achterzijde te verlaten en Steve Sanders straks te volgen. Neem voor alle zekerheid de kleine sportwagen, zodat je practisch ieder gewenste snelheid

kunt bereiken. Wanneer je weet waar het huis van Azziz Pasja staat, bel je ons onmiddellijk vanuit welke plaats dan ook op en keer je onmiddellijk hierheen terug. Duidelijk?

— En als ze nu merken, dat ik ze volg? vroeg Charley.

— Je moet niet laten merken dat je ze volgt. Meer kan ik je ook niet vertellen. Of ik kan het beter zelf doen.

— All right, Johnny, antwoordde de jongeman. Hij stond op, gaf zijn vrouw een vluchtige kus op de wang en verdween.

— Zul je voorzichtig zijn, Charley? riep Ophelia hem nog toe. Doch antwoord kwam er niet meer.

Toen de deur van de bibliotheek achter haar was dichtgefallen, bleef Muriel enkele ogenblikken versuft staan. Ze scheen haar ogen niet te kunnen geloven. Doch dan stormde ze plotseling vooruit en viel de man, die zij beminde, om de hals en kustte hem vurig.

— Steve... lieveling, fluisterde ze, terwijl ze met haar hand door zijn haren streek, wat ben ik gelukkig je weer te zien. Hoe kom je hier?

Steve Sanders maakte zich zachtjes los uit de omhelzing en liet haar in een fauteuil plaats nemen.

— Azziz Pasja vertelde me waar je was, luidde het antwoord.

— Stuurde hij je hierheen? vroeg ze angstig.

— Ja.

— Om me terug te brengen naar dat verschrikkelijke huis? Neen, Steve zeg dat niet... ik wil niet meer terug... en jij mag ook niet teruggaan... je bent nu vrij... blijf bij me.. laten we ergens anders heen gaan... ver hier vandaan en een nieuw leven beginnen... probeer alles te vergeten wat er achter ons ligt en laat ons gelukkig worden...

— Dat is onmogelijk, Muriel, antwoordde Steve mat. Ik kan niet wegblijven, Muriel. Begrijp je dan niet, dat ik volkomen in zijn macht ben. Wanneer ik niet terugkom zullen ze me vinden en me doden... en jou... Muriel...

— Maar we kunnen naar de politie gaan, Steve. Die kan ons beschermen.

— Niet tegen een man als Azziz Pasja, Muriel. Hij heeft lak aan de politie. Hij is machtiger dan Scotland Yard en gevaarlijker dan de gevaarlijkste gangster. Neen, je moet

met me meekomen, Muriel. Ik mag niet alleen terug komen, ze zullen me pijnigen, folteren, Muriel, je moet me bijstaan.

— Maar zie je dan niet in, Steve, dat er nooit een einde zal zijn wanneer je nu niet doorzet? Eens loopt Azziz Pasja toch tegen de lamp en zal hij gearresteerd worden. En met hem de hele bende, met inbegrip van jou en mij. Je weet wat de gevangenis betekent, Steve... achttien lange maanden heb je in een cel gezeten... zou je mij ook in zo'n cel willen doen belanden, Steve?

— Houd op, riep hij uit. Houd op, alsje-blijft. Ik zeg je, dat we niet terug kunnen. Het is onmogelijk. Hij zal ons beiden laten vermoorden, Muriel. We zullen dood gemarteld worden. Zou je mij op een pijnbank willen zien worstelen met de dood?

Muriel brak in snikken uit en sloeg de handen voor haar gezicht.

— O, Steve, wat is het leven hard voor ons. Waarom kunnen wij niet leven zoals de mensen die mij thans liefdevol onderdak verschaffen. Zij zijn gelukkige, eerlijke mensen, die een ander belangeloos helpen.

— Gelukkig omdat ze geld hebben. Rijke lui zijn altijd gelukkig. Maar wij? Zijn wij niet de paria's van de maatschappij?

— Neen, Steve, zo mag je niet spreken. Voel jij je als een paria? Ieder mens is wat hij zichzelf maakt.

— Ik ben een boef, antwoordde Steve hard. Ik heb gestolen bij de verzekeringmaatschappij omdat ik jou ook gelukkig wilde zien. Ik kreeg er achttien maanden voor... achttien maanden in een smerige koude cel, waar je opgevreten werd door de zenuwen, waar je niets anders deed dan denken, denken en nog eens denken, tot je niet meer denken kon. En dan wordt je plotseling vrijgelaten, dan sta je met een paar centen in je afgetrapte broek op straat, met de raad van de directeur goed op te passen en een nieuw leven te beginnen. Maar wie geeft een gewezen gevangenisboef werk? Die rijke meneer die in dit huis woont? Hij spuuwt op je en geeft je nog een trap toe. Bah, Muriel, ik wist niet, dat jij iets kon voelen voor die aristocraten die in herenhuisen wonen. Of ben je in die korte tijd soms een nuf geworden? Heb je de smaak te pakken gekregen van het dure leven en wil je misschien het zoontje van je gastheer aan de haak slaan?

— Steve, riep Muriel uit. Houd op. Zo mag je niet spreken. Je weet dat ik van je houd

en ik heb het meer dan bewezen. Ik ben hier omdat Sir Neville mij in bescherming nam toen ik voor de deur van zijn huis door Azziz Pasja en zijn chauffeur werd aangerand. Hij heeft me als 'n vader opgenomen in z'n huis en is bereid me te helpen. En niet mij alleen, maar jou ook, Steve. Kom. laat ik hem roepen en praat eens met hem. Je zult zien, dat hij sympathiek is.

— Dank je, antwoordde Steve ruw. Ik heb Sir Neville's adviezen niet nodig. Als hij me duizend pond gaf was het iets anders, dan konden we een nieuw leven beginnen, maar van een goede raad en een stevige handdruk en nog een klap op je schouder kan je niet eten, Muriel. Ga je mee of niet?

— Neen, Steve. Ik zal niet meegaan. En ik sta er op, dat jij ook hier blijft. Je hebt het recht niet twee mensenlevens te vernietigen: het jouwe en het mijne. Je moet tonen, dat je een man bent, waarvoor ik je altijd gehouden hebt. Toe, Steve, blijf hier, ik smeeek het je.

— Neen, luidde het korte antwoord. Ik ga. Als je me nodig hebt, weet je het huis van Azziz Pasja dan te vinden?

— Neen, hoe zou ik het weten. Toen ik vluchtte heb ik er niet op gelet waar het stond. Ik heb een taxi genomen. Ik veronderstel, dat het een mijl of twintig buiten Londen ligt. Waar is het?

— Ik weet het ook niet, luidde het antwoord. Je gaat dus niet mee?

— Nee, Steve. Ik blijf hier. Van hier uit zal ik je beter kunnen helpen dan wanneer ik daar ben. Verlies de moed niet, we zullen je allemaal helpen, heus, reken er op.

— Waarom ga je dan niet naar de politie?

— Sir Neville wenst de politie er buiten te houden... in jouw belang en in het mijne, Steve. Heus, vertrouw op hem, dat zal je ten goed komen.

Hij draaide zich om en verliet woedend de bibliotheek, de deur hard achter zich dichtslaand. Muriel bleef wezenloos achter en staarde door een waas van opwellende tranen naar het tapijt. Hield Steve dan niet meer van haar? Zou het Azziz Pasja dan werkelijk gelukt zijn hun liefde te vernietigen?

WEET U

dat een jaarabonnement van 24 nummers slechts f 7.75 kost, en dat U ieder nummer, dan franco per post ontvangt?

HOOFDSTUK III.

Waarin Charles in een muizenval trapt, en mr. Thutherwither een goede bekende van de lezer en ook van inspecteur Marlowe blijkt te zijn.

Op de hoek van het plein stapte Steve Sanders in een geparkeerde wagen, die onmiddellijk weg reed en om de hoek verdween. Charles, die aan de andere zijde van St. James Square in de kleine sportwägen had zitten wachten, startte zodra hij Sanders het huis uit had zien komen, schakelde in en gaf langzaam gas. Hij had niet de minste moeite de zwarte Morris in het oog te houden en hoewel het tamelijk druk was in Oxford Street, bleef hij er als een klit achteraan hangen. Het ging snel in Noordelijke richting en na ongeveer een minuut of twintig lieten ze de laatste huisjes van de voorsteden achter zich en lag de brede straatweg voor hen.

De vroege ochtendzon zette het grauwe landschap in een vrolijk licht en hielp de knoppen van vroege planten ontluiken. Hier en daar stak een fel gekleurd bloementje boven het gras uit en ergens zong een vogel een vrolijk lied. Voorboden van de naderende lente, tekenen van een nieuw leven

Charles had jammer genoeg geen tijd en gelegenheid bij de ontwakende natuur stil te staan. Zijn blikken waren strak gericht op de voor hem uit rijdende Morris, die met een snelheid van circa negentig kilometer over de weg schoot. Zonder enige moeite hield hij de wagen bij en na ongeveer drie kwartier gereden te hebben werd het stadje Hertford gepasseerd. Hier was het even moeilijker om de wagen in de gaten te houden. Het ging tamelijk snel door smalle, kronkelende straatjes en af en toe was Charles de Morris volkomen kwijt. Plotseling dook hij echter dan weer voor hem op en drukte hij de gaspedaal weer in om de ontstane achterstand in te lopen. Eenmaal buiten Hertford werd de snelheid andermaal opgevoerd tot een redelijk maximum en suidsen de beide wagens achter elkaar over de asphaltweg.

Charles zat onbeweeglijk achter het witte stuur van zijn sportwagentje en floot in gedachten een bekend melodietje. Zo nu en dan dacht hij even aan Ophelia, die op dit ogenblik wellicht koffie zat te drinken. En aan Maryse, de allercharmanste vriendin van John, en aan John zelf, die niet na kon laten

zich van het ene avontuur in het andere te storten. En dan Muriel Gawne. Was het geen aardig kind? Kom, Charles, je bent nu reeds enkele maanden getrouwd, en dergelijke gedachten zijn derhalve niet langer op hun plaats. Als je aan een vrouw wilt denken, denk dan aan Ophelia.

Het was niet bijzonder druk op de weg. Weliswaar suidsen geregeld wagens uit tegenovergestelde richting voorbij, doch de lange files, die men gewoonlijk op Englands wegen placht aan te treffen ontbraken. Hij keek eens door de ruit achter zich en bepaalde dan zijn aandacht weer op de zwarte Morris voor hem. Doch onmiddellijk daarop wendde hij andermaal het hoofd om en tuurde ditmaal iets langer door de achteruit. En reed een zwarte Morris achter hem. . . . Hij keek weer voor zich en zag ook daar de zwarte Morris. Weer keek hij om en weer zag hij de Morris. Zou hij gevolgd worden? Maar dat leek toch onmogelijk. Of zou die Azziz Pasja werkelijk zo geraffineerd zijn om dergelijke dingen te voorzien? John zou zoiets waarschijnlijk reeds lang gemerkt hebben, maar hij, Charles, had maar wat zitten doezelen, een liedje fluitend en geen ogenblik gedacht aan de mogelijkheid dat men hem volgde. Het werd dus eigenlijk 'n dubbele achtervolging. Hij volgde de zwarte Morris voor hem, en de zwarte Morris achter hem volgde de sportwagen weer. Interessant, doch minder prettig. Wat zat er anders voor hem op, dan te doen alsof hij niets gemerkt had? Hij zou de wagen met Steve Sanders erin volgen tot aan het landhuis en dan doorrijden alsof er niets gebeurd was en het landhuis en Azziz Pasja hem helemaal niet interesseerde.

Op dat moment sloeg de auto voor hem plotseling links af en Charles volgde dit voorbeeld instinctief. En ter bevestiging van zijn vermoedens, sloeg even later ook de tweede Morris links af en bleef achter hem rijden. Iedere halve minuut keek hij achterom en dit was hem bijna noodlottig geworden, want plotseling had de Morris voor hem stilgehouden en als hij nog niet net bijtijds de voet op de rem gezet had, was hij er met sportwagen en al bovenop gevlogen. Daar stond hij en even later stopte de tweede Morris vlak achter hem. Hij vormde zich geenszins illusies over het doel van deze onverwachte manoeuvre en toen hij dan ook het hoofd langzaam omwende, ontdekte hij een onbekend manspersoon naast zijn portier, die een klein

pistool door het geopende raampje stak. Dit betekende voor Charles zoiets als bakzeil halen. Even nam hij zijn situatie in ogenschouw doch kwam al spoedig tot de ontdekking, dat zijn plotseling opgekomen plan om er door vol gas te geven van tussen uit te gaan, onuitvoerbaar was omdat hij veel te dicht op de Morris stond.

— Mag ik meneer verzoeken uit te stappen en in mijn wagen plaats te nemen? vroeg de man met de pistool. Hij kauwde kauwgum, hetgeen Charles irriteerde. Een gentleman deed zoiets nu eenmaal niet en gummikauwen-de mensen werkten altijd op zijn geewu-organen.

Niettemin zat er niets anders voor hem op dan het verzoek te eerbiedigen en uit te stappen. Hij opende het portier en stapte naar buiten. De man met de pistool bleef wachten tot Charles naar de achterste wagen liep en instapte. Een andere man zat er achter het stuur en kauwde eveneens gummi. Charles meende zelfs, dat er een lichte pepermuntlucht in de auto hing. Nadat hij was ingestapt voegde de man met het pistool zich bij hem en gaf de chauffeur opdracht om de sportwagen heen te rijden en de andere Morris die inmiddels in beweging was gekomen te volgen.

Het schoot Charley plotseling te binnen, dat John Templar in dergelijke penible situaties altijd zijn kracht vond in het bluffen. Zou hem dit ook gelukken?

— Die... eh... Azziz Pasja is geloof ik nogal een vlotte jongen, hè? begon hij nuchter.

De man naast hem keek de spreker even aan en knikte dan al kauwende.

— Dat heb je goed geraden, broer, hij is verduiveld vlot... vooral met zijn vuisten.

Dit antwoord paste niet precies in het schema van zijn voorgenomen conversatie, vond Charles. Hij moest de man naast hem proberen te overbluffen, doch deze had het hem reeds bij de eerste slag gedaan.

— O, ja? deed Charles zo onbezorgd mogelijk. Dat is verduiveld prettig. Ik ben al negen jaar één van Londense beste amateur-boksers.

— Die illusie zal Azziz Pasja je wel ont-nemen, broer, luidde het antwoord van de kauwgumpruimende bandiet. Hij heeft een pracht van een kelder waar hij je met alle plezier wat wil laten zien, zodat je darmen tegen het plafond blijven zitten.

Charles moest onwillekeurig toegeven, dat de man geen gelegenheid onbenut liet om

hem volkomen voor te bereiden op de minder zachtzinnige ontmoeting met zijn baas. Zou het van zijn kant ook allemaal bluf zijn, vroeg hij zich af of was die Azziz Pasja werkelijk zo'n soort Joe Louis? In ieder geval deed zijn Egyptische naam eerder denken aan een fluwelen tapijtje dan aan een gespierde bok-sers-lichaam. Hij zei verder maar niets meer en keek niet zonder ongerustheid naar het snel voorbijvliegende landschap, dat iedere honderd meter bosrijker werd. Op sommige plaatsen scheen de witte gevel van een achter het bos verscholen villa door de bomen. Een eenzame fietser, die kalmpjes over de hobbelige keien peddelde, had geen flauw vermoeden van hetgeen zich in de voorbijschietende Morris afspeelde.

Na enige tijd minderden de beide wagens vaart en even later draaide zij langzaam door het koperen hek van een oprijlaan het landgoed van Dr. Azziz Pasja op. Aan weerszijden benamen zware populieren het uitzicht en plotseling stonden zij voor de hoofdingang van een oud, statig landhuis dat zeker dateerde uit de Victoriaanse tijd. Terwijl Charles door een peut met het pistool tussen zijn ribben beduid werd uit te stappen, ging de voor-deur open en verscheen de particuliere secretaris Horn op het bordes om het illustere gezelschap te begroeten. Steve Sanders en de chauffeur uit de eerste wagen verdwenen onmiddellijk naar binnen en toen Charles de ruime hall binnen ging, was van hen reeds geen spoor meer te bekennen. Terwijl hij ge-interesseerd rondkeek, vroeg hij zich af of de organisatie van Azziz Pasja werkelijk voldoende opleverde om de zware lasten, welke op een landgoed als dit drukten, op te brengen.

Men bracht hem naar een klein vertrek aan de achterzijde van het huis, waar hij met zijn zorgen alleen gelaten werd. De twee smalle, hoge vensters waren voorzien van dunne ijzeren tralies en zagen er degelijk genoeg uit om Charles er van te weerhouden aan uitbraak-poging langs deze weg te proberen. De sleutel was aan de buitenkant in het slot van de deur omgedraaid, zodat ook deze mogelijkheid om te ontvluchten onmogelijk was. Hij had van John vernomen, dat Azziz Pasja zich tegen-over personen, welke zich in zijn macht bevonden, min of meer wreedaardig gedroeg en hij stelde zich dus weinig vriendelijkheid voor van de zijde van de Man met de Horrelvoet.

Het duurde geruime tijd alvorens Charles

zich ten volle bewust werd van de ernst van zijn hachelijke situatie. Doch toen het éénmaal tot hem doorgedrongen was, dat het heel wat moeite en zweet zou kosten om dit huis, waarin hij thans gevangen werd gehouden, levend en heelhuids te verlaten, leek het hem ondoenlijk een luchthartige houding aan te nemen wanneer hij straks tegenover de Egyptenaar zou komen te staan.

Een licht gedruis trok zijn aandacht en deed zijn oren spitsen. Hij staarde naar de gesloten deur en hoorde het zwakke geluid van naderende voetstappen. Een sleutel werd in het slot omgedraaid, de deur werd geopend en Horn trad, met een revolver in de hand, het vertrek binnen.

Hij maakte een beweging met het hoofd en één met het wapen, hetgeen door Charles terecht opgevat werd als een uitnodiging om het vertrek te verlaten. Hij liep de gang door en bleef midden in de ruime hall staan.

— Loop die trap op, commandeerde Horn, andermaal een beweging met zijn revolver makend.

Charles gehoorzaamde zonder antwoord te geven en liep naar boven. Op de eerste etage bleef hij staan.

— Volgende trap ook, klonk Horn's stem opnieuw.

Charles liep ook de tweede trap op en bleef bovenaan staan wachten.

— Doorlopen, vierde deur links, commandeerde Horn, zijn gevangene met de revolver in de rug kietelend.

Bij de vierde deur links drukte de secretaris op een klein, ebonieten knopje en bijna onmiddellijk draaide de dikke, eikenhouten deur naar binnen open. Charles stapte ietwat onwillig naar binnen en staarde een ogenblik verbaasd naar de figuur van Dr. Azziz Pasja, die vriendelijk glimlachend achter zijn bureau zat.

— Zo, zo, zei hij temend, dus U bent de persoon, die zo graag wilde weten waar ik woonde, hè? Welnu, U weet het, vindt U het niet aardig hier?

Charles Houston verzamelde al zijn moed en brutaliteit en antwoordde:

— Buitengewoon aardig, Pasja, werkelijk alleraardigst. Alleen jammer, dat U inwoning hebt gekregen, hè?

— Inwoning? Hoezo?

— Wel, je schijnt nogal wat kostgangers hier in huis te hebben. Die vent, die achter me staat, die andere twee bandieten, die de

wagens bestuurden, Steve Sanders, die knaap, die me in de auto gezelschap hield en dan nog diegenen, die ik nog niet ontmoet heb.

Azziz Pasja scheen geërgerd over het feit, dat zijn gevangene zoveel brutaliteit aan de dag legde en zo luchtig sprak over dingen, die toch in feite ernstig genoemd konden worden. Hij kwam achter zijn bureau vandaan en bleef vlak voor Charles staan.

— Hoe heet U? vroeg hij bits.

— Shakespeare, antwoordde Charles, ik ben een achter-achter-kleinzoan van de grote William. Leuk, hè?

Het was duidelijk te zien dat Azziz Pasja zich opwond en moeite had om zich te beheersen.

— Ik kan Uw grappen niet op prijs stellen, zei hij. Zeg me hoe U heet, en vlug.

— Raad eens, sarde Charles, sarcastisch glimlachend. Doch het lachen verging hem bijna onmiddellijk. Azziz Pasja's hand was uitgeschoten en had hem midden in het gezicht getroffen. Het bloed vloeiende Charles voor de ogen en een ogenblik stond hij kokend van woede en met gebalde vuisten te trillen op zijn benen. Dan kromp zijn lichaam plotseling ineen, zijn hoofd zakte enkele decimeters en als een panter stoof hij vooruit, plaatste zijn hoofd in de maagstreek van de Egyptenaar, vatte hem met beide handen in de heupen en tilde hem van de grond. Met inspanning van al zijn krachten slingerde hij Azziz Pasja, die enkele ogenblikken hulpeloos tussen hemel en aarde zweefde, van zich af, zodat deze met een slag tegen het lichaam van Horn aanbotste. De secretaris, die totaal overdonderd was geworden door deze onverwachte manoeuvre, had geen tijd en gelegenheid gehad om zijn revolver af te schieten. Hij sloeg als een blok tegen de grond en Azziz Pasja viel languit bovenop hem.

Gedurende een onderdeel van een seconde stond Charles niet wetend wat te doen. Dan viel zijn oog op de revolver van Horn, die ergens op de grond lag en hij deed snel enkele stappen vooruit, greep het wapen en richtte het op de beide mannen. De kluwen had aanvankelijk roerloos op de grond gelegen, doch thans kwam er enige beweging in. Azziz Pasja richtte zich moeizaam overeind en bestastte met beide handen zijn hoofd. De hoornen bril lag totaal gebroken naast hem, zijn haren zaten door de war en zijn gelaat vertoonde een pijnlijke uitdrukking. Zijn ogen zochten iets en bleven eindelijk rusten op zijn

gevangene, die de rollen zo snel had omgekeerd. Waarschijnlijk voelde hij thans voor het eerst hoe beledigend een slag midden in het gezicht is, iets wat hij overigens herhaaldelijk bij anderen deed. Hij kroop overeind en bleef enkele ogenblikken met los hangende armen en voorovergebogen schouders staan. Zijn blikken waren gericht op de man voor hem en wel in het bijzonder op de revolver, welke dreigend op hem gericht was.

— En wat bent U nu wel van plan? vroeg hij, terwijl zijn mond zich tot een sarcastische lach vertrok. Had U werkelijk gehoopt door deze manipulatie mijn huis te kunnen verlaten? Haha, probeert U maar eens om die deur open te maken.

Charles keek even naar de deur en dan weer naar de man voor hem. Horn lag nog steeds versuft op de grond en scheen zich maar weinig aan te trekken van de vernerende nederlaag van zijn meester.

— Wanneer die deur door mij niet geopend kan worden zult U het moeten doen, Azziz Pasja, merkte Charles tenslotte op, en hij stak de revolver iets naar voren. En vlug, Azziz Pasja, vooruit... ik heb geen tijd te verliezen.

Dr. Azziz Pasja liep enigszins onwillig naar zijn bureau terug. Het lopen, dat hem door zijn horrelvoet toch al niet gemakkelijk viel, werd hem nog bemoeilijkt door een kneuzing, welke hij tengevolge van de val had opgedaan.

— Mijn deur kan slechts geopend worden door een druk op dit knopje, zei hij, achter het bureau plaats nemend en zijn hand in de richting van het knopje uitstekend. Ik ben gek op mechanisme, moet U weten... één druk er op en de deur draait open... kijkt U maar...

Charles keek ingespannen en niet zonder wantrouwen hoe Azziz Pasja het witte knopje indrukte. Onmiddellijk daarop richtte hij zijn blikken op de deur en zag hoe deze inderdaad openging. Doch hierdoor kon hij niet merken, dat Azziz Pasja vliegensvlug een knopje op het kleine schakelbord had ingedrukt.

— Mag ik U verzoeken mij voor te gaan? vroeg Charles de bendeleider.

— Zeker. Waar wilt U heen?

— Naar buiten. Vooruit ga de kamer uit en loop de trappen af.

Dr. Azziz Pasja gehoorzaamde gedwee. Doch er lag een uitdagende uitdrukking in zijn donkere ogen en Charls verbeeldde zich zelfs

een glimlach om de mond van de man te zien. Hij daalde achter Azziz Pasja de trap af naar de eerste verdieping en hield zijn revolver strak op de rug van de man gericht. Ze gingen de gang door en stonden voor de tweede trap, die naar de parterre verdieping voerde. Plotseeling meende Charles voetstappen achter zich te horen. Hij wilde zich omdraaien, doch tegelijkertijd voelde hij een geweldige slag op zijn achterhoofd. Hij liet de revolver vallen, sloot de ogen en zag miljoenen sterretjes. Toen zakte hij in elkaar en wist niets meer.

Het was een nijdig belletje dat in werking kwam toen Mr. Thutherwither de deur van het tweedehandswinkeltje in Nebbstreet opduwde en naar binnen stapte. Zo'n belletje, dat er voor zorg moet dragen iedere welkome of onwelkome klant te melden, ook al bevond de eigenaar van het winkeltje zich ergens in het schuurtje op de binnenplaats. Geen vrolijk belletje, dat de klant onmiddellijk vriendelijk in de oren klinkt en hem met een sfeer van vertrouwen omgeeft, doch een alarmerend, dreigend en afstotend gerinkel van een oude, verroeste ijzeren bel, die eerlang misschien jaren achtereen aan de hals van een hond heeft gehangen, of met de kerstdagen aan de zwaar overhellende tak van een kerstboom.

Mr. Thutherwither ergerde zich dan ook iedere keer weer aan dit onsympathieke geluid, dat hem met afgrijzen vervulde en de lust bij hem deed opkomen om rechtsomkeert te maken. Maar Mr. Thutherwither kon niet rechtsomkeert maken omdat hij de eigenaar van het tweedehandswinkeltje dringend moest spreken. Hij kwam trouwens alleen maar in Nebbstreet wanneer dringende zaken hem daartoe noodzaakten. Tegen de hele buurt waarin de steeg gelegen was, had hij trouwens in principe iets. Het was er donker, smerig en vies. De bewoners oefende de meest uiteenlopende beroepen uit, kwamen op de vreemdste manieren aan de kost en kenden geen van allen het verschil tussen mijn en dein. Daarom had Mr. Ismaël Zwiebelheimer ook zijn winkeltje juist in deze buurt geopend. Want een dief heeft een heler nodig en omgekeerd. Hieruit blijkt dus reeds onomwonden, dat Ismaël Zwiebelheimer naast zijn tweedehandswinkeltje ook nog een apart bedrijfje voerde, en wel dat van heling. Een heler is nu eenmaal een handelaar in tweedehands artikelen en daarom was het opschrift

op de smerige winkelruit van het winkeltje ook zeer op zijn plaats.

Mr. Thutherwither stond even stil voor de toonbank en leunde tegen een antieke kast. Hij had hard gelopen en was een beetje buiten adem. Vandaar ook dat zijn borst sneller op en neer ging dan gewoonlijk.

— Zwiebelheimer, riep hij zo hard hij kon, heb je de bel niet gehoord?

— Maak niet zo'n kabaal, klonk een andere stem met een sterk buitenlands accent vanachter een stapel ondefinieerbare meubelstukken. Plotseling dook tussen twee kasten een verkreukeld, perkamenten gezicht op met zwarte snor en baard.

— Ach, neen, ben jij het Thutherwither, zei Ismaël grijnzend, terwijl hij met de mouw van zijn zwarte jasje langs zijn kleverige mond veegde.

— Ik heb je lang niet gezien.

— Ik kom ook niet naar je toe wanneer het niet dringend noodzakelijk is, Ismaël, antwoordde de ander. Je woont me te veraf en in een te obscure buurt.

De „winkelier” grijnsde maar steeds en zijn kleine kraaloojjes fonkelden als brillianten.

— Zo, zo, heb je me nu dan zo dringend nodig? Wat heb je?

— Laten we naar je achterkamer gaan, Ismaël, stelde Thutherwither voor. Het is niet gezond om hier in de winkel over zaken te spreken. Daar houd ik niet van, dat weet je wel.

— Ook goed, ook goed. Kom maar mee. Veeg je voeten als je binnen komt.

Mr. Thutherwither keek even naar een vies, versleten matje dat voor de deur van de achterkamer lag, stapte er dan wijzelijk overheen en volgde de heler de donkere achterkamer in. Hij ging op een houten stoel aan de kale tafel zitten en terwijl Ismaël de oude overgordijnen dichtschoof en het licht aanstak haalde hij een klein, zeildoeken zakje te voorschijn en stortte de inhoud voor hem op tafel.

— Blinkertjes, hè? grijnsde Ismaël, zich over de tafel heenbuigend. Zijn benige vingers grepen een grote brillant, die hij in het licht van de elektrische lamp aandachtig van alle kanten bekeek. Dan plaatste hij een kleine loup voor zijn oog, hield deze tussen het been en zijn afgezakte wang geklemd en bestudeerde de facetten.

— Ach, ach, hoe kom je aan dat blinkertje, Thutherwither? Ik kan me niet herinneren,

dat dit gesignaleerd staat in het politieblad. Of komt het uit het buitenland?

— Dat gaat je geen pest aan, Ismaël, antwoordde Thutherwither nors. Zeg me wat je er voor wil geven. Als je bod me niet bevalt hoepel ik op.

De heler lachte fijntjes en legde de steen terug om een andere op te nemen.

— Nog zo'n mooie. Hoeveel karaat zou die wegen?

— Gemiddeld wegen ze veertig karaat, Ismaël, antwoordde de ander.

— En hoeveel heb je er?

— Zeven, luidde het antwoord.

— Ik geef je twee honderd pond per stuk, Thutherwither. Dat is goed betaald en ik vraag me zelf af of ik er nog wat op zal kunnen verdienen.

Thutherwither nam de zes of tafel liggende brillanten op en deed ze weer in het zakje.

— Geef hem maar hier, Ismaël, zei hij dan. Je schijnt geen sjoechen van brillanten te hebben. Twee honderd pond per stuk. Je bent bezopen.

— Nah, wat had jij dan gedacht? Twee duizend misschien? Ja, ik zal me daar gek wezen.

— Twee duizend heb ik niet gezegd, Ismaël. Maar tussen twee honderd en twee duizend is een groot verschil.

— Nah, drie honderd en geen penny meer.

— Komt niets van in. Die stenen zijn minstens duizend pond per stuk waard en jij kunt er gemakkelijk twee voor maken.

— Haha, laat me niet lachen. Ik zal me daar mesjoche wezen. Duizend pond voor gestolen blinkertjes.

— Gestolen? Wie heeft je dat verteld? Die stenen zijn helemaal niet gestolen, Ismaël.

— Ach neen? Dan zal je ze misschien op een liefdadigheidsbazaar hebben gewonnen met koekhappen?

— Die zeven stenen zijn eerlijk verkregen, Ismaël, antwoordde Thutherwither, en je kunt ze iedereen aanbieden zonder angst te hebben, dat de politie je in je kladden zal grijpen.

— Nah, ik zal ze maar niet aan iedereen aanbieden, dat lijkt me het verstandigst. Dacht je dat ik op mijn achterhoofd gevallen was? Als ze niet gestolen zijn waarom kom je dan bij mij?

— Omdat ik dacht, dat jij een zeldzame steen naar waarde wist te schatten, antwoordde Thutherwither.

Ismaël Zwiebelheimer had de loupe weer voor zijn oog geplaatst en bekeek opnieuw de schitterende diamant.

— Ik vraag me af waar je die dingen achterover gedrukt heb, Thutherwither. Het is werkelijk mooie handel, maar te duur voor mij. Ik wil je vijf honderd pond per stuk geven, neen, wacht eens.... laten we zeggen vier duizend pond voor de zeven.... vier duizend.... een mooi rond bedrag. Nah, wat had je daar van gedacht?

— Voor vijf duizend zijn ze de jouwe, Ismaël en voor geen penny minder.

— Vijf duizend? Maar dat zal ik nooit kunnen betalen? Dacht je dat ik vijfduizend in mijn brandkast had?

— Krijg ik wat je meer dan vijf mille er in hebt zitten?

— Wat ik meer heb is bestemd voor de belasting.

— Laat me niet lachen, Ismaël. Belasting, zei je? Heb jij wel ooit één penny aan de belasting betaald?

— Thuterwither, ik zeg je, dat ik je op het ogenblik geen vijf mille zou kunnen betalen. Ik heb ze werkelijk niet in huis. Kom over een dag of vijf en je krijgt ze. Ik ben bereid je vijf mille voor die dingen te geven. Maar op het ogenblik zou ik er maar vier uit kunnen tellen. Er is een goser op het ogenblik, die honderden ringen met en zonder steen op de markt gooit. Waarschijnlijk allemaal afkomstig van die jeugddiefstallen waar de kranten zo druk over schrijven. Al die kraken worden door snotneuzen van veertien en vijftien jaar gepleegd, de schlemielen, en de baas strijkt de duiten op.

— Wie is het, Ismaël? vroeg Thutherwither geïnteresseerd. Ken ik hem?

— Neen, een speciale relatie van me. Jij kent hem zeker niet. Het is een buitenlander, een Arabier of een Egyptenaar of zoiets.

— Is het misschien.... een zekere.... Azziz Pasja?

— Hoe weet jij dat? vroeg Ismaël plotseling achterdochtig, bang om een „goede relatie” te zien afsnoepen. Ken jij hem soms?

— Niet persoonlijk, maar ik weet dat hij veel goed op de markt gooit. Hij is de leider van die jeugdorganisatie. Verdien je behoorlijk aan hem?

— Dat zal je gedacht wezen, grijnsde de heler. Ik moet het goed allemaal vast houden, omdat ik er nog niet van af kan. Het is allemaal goedkoop goed over het algemeen,

maar de massa doet het hem. Te bekend om meteen van de hand te doen. Daarom gaat al mijn geld in die rommel zitten en heb ik haast geen rooie cent meer om handen.

— Ik wil een redelijk voorstel doen, Ismaël, zei Thutherwither. Je wilt die relatie natuurlijk niet graag verliezen, niet waar? Dat is te begrijpen. Maar luister, vandaag of morgen komt hij weer met een hele partij goed bij je en hebt je geen geld meer om te betalen. Ik wil dan die partij voor je kopen.... neen, wacht nu even en laat me uitspreken. Ik wil die nieuwe partij voor je kopen en betalen. Jij krijgt het goed in handen en betaalt mij een redelijke rente over het totaal bedrag. Wat denkt je daarvan?

Ismaël keek argwanend vanonder zijn zwarte wenkbrauwen naar de man aan de tafel. Het was duidelijk te zien, dat hij het voorstel niet vertrouwde. Maar aan de andere kant voelde hij de logica van Thutherwither's redenatie.

Hij had werkelijk geen geld genoeg om een nieuwe partij te kopen wanneer hij vijf duizend pond voor de zeven stenen had betaald, die nu voor hem op tafel lagen.

— Waarom doe je dat eigenlijk, Thutherwither? vroeg Ismaël.

— Omdat ik je zo graag mag. Is het nou goed? Ik wil natuurlijk wat rente verdienen.

— En hoeveel procent vraag je?

— Laten we zeggen vijftien.

— Vijftien? Ben je mesjoche. Tien procent wil ik je geven.

— Twaalf, Ismaël, en doe het nu maar, je zult er geen spijt van hebben. Jij krijgt het goed in huis en wanneer het verkocht is betaal je mij de rente en het bedrag van de lening.

— Goe, ik neem het voorstel aan, Thutherwither, maar probeer me geen loert te draaien want dan zou je wensen, dat je moeder nooit je vader ontmoet zou hebben.

Plotseling werd het gesprek onderbroken door het nijdig rinkelen van de winkelbel. Ismaël schrok en verbleekte even terwijl hij een snelle beweging met de dunne vingers maakte om zijn bezoeker te beduiden de stenen weg te moffelen. Thutherwither deed de brillanten snel in het zeildoeken zakje en liet dit in de binnenzak van zijn overjas glijden. Hij zette zijn bril recht, streek even door het grijze haar en zei dan fluisterend:

— Ga maar kijken, Ismaël. Je hoeft je om mij geen zorgen te maken.

Zwiebelheimer draaide zich om en schuifelde met kleine pasjes de kamer uit naar de winkel. Het bleef lange tijd stil, zowel in de achterkamer als in de winkel. Af en toe hoorde Thutherwither echter een zwak stemmen-gemompel en toen ging plotseling de deur open en trad Zwiebelheimer de kamer in, op de voet gevolgd door een lange, magere man van even in de dertig.

John Templar — want die was het, die achter de vermomming van Mr. Thutherwither schuil ging — keek de vreemdeling onderzoekend aan en kneep dan achter de brilleglazen zijn ogen iets toe. Hij probeerde zich te herinneren waar hij deze man eerder had gezien, en dan ging hem plotseling een licht op. Het was de chauffeur van Dr. Azziz Pasja, die enkele avonden geleden voor de deur van zijn huis aan St. James Square getracht had Muriel Gawne in de auto te trekken. Een handlanger dus van de Man met de Horrelvoet.

Michael, de chauffeur in kwestie, keek op zijn beurt de man aan de tafel onderzoekend en argwanend aan. Dan zei hij:

— Is dit hem?

Ismaël Zwiebelheimer knikte en antwoordde:

— Mr. Thutherwither is een heel oude relatie van mij, die over zeer veel geld beschikt. Hij is onmiddellijk bereid met Uw baas in onderhandeling te treden over de koop van een nieuwe partij.

En tot Templar zei Ismaël:

— Dit is Michael, één van de mannen van de organisatie waar ik je over vertelde Thutherwither. Hij kwam me halen om een nieuwe partij te zien. Ik vertelde hem over de stand van mijn financiën en over jouw voorstel. Voel je er iets voor om met hem mee te gaan?

— Ja, vanzelfsprekend. Moet er contant betaald worden? vroeg hij de man.

— Natuurlijk, antwoordde Michael. Of wou je soms met een cheque betalen?

— Dan moet je me de tijd geven even naar de bank te gaan, antwoordde Templar. Laat ik zeggen dat ik over een half uur à drie kwartier weer terug ben. Hoeveel geld zou ik nodig hebben, Ismaël?

— Ik voel niet veel voor die strategie, Mister, zei Michael. Je zoudt evengoed de klabakken kunnen waarschuwen.

— Dat zou ik inderdaad kunnen doen, gaf Templar toe. Maar ik zie er alleen het nut niet van in. En jij, Ismaël.

— Laat ik je nou op het hoofd van mijn moeder zaliger bezweren, dat je Mr. Thutherwither kunt vertrouwen, Michaël, sprong Ismaël bij. Ik ken hem al van ver voor de oorlog en ik heb nooit een strop aan hem gehad. . . . en hij niet aan mij voegde hij er snel aan toe. Ga jij maar gerust je poen halen Thutherwither, wij wachten hier op je. Zorg dat je over hoogstens een uur terug bent.

— Binnen drie kwartier ben ik er.

Michael scheen overtuigd te zijn en maakte geen bezwaren meer. Hij ging in een stoel zitten en keek op zijn polshorloge.

— Het is nu half één. Je bent dus om kwart over één terug, hè? vroeg hij.

— Kun jij even goed rekenen, complimenteerde Templar van tafel opstaand en naar de deur lopend. Heb ik aan duizend pond genoeg, Ismaël?

— Ik zou er maar twee meenemen, antwoordde Michaël. Het is dit keer een hele poet, zei de baas.

Templar knikte dat hij het begrepen had en verliet de achterkamer. Hij liep snel de winkel door, ergerde zich voor de zoveelste maal aan de nijdige bel en stapte op straat. Hij liep ditmaal sneller dan toen hij kwam. Op de hoek hield hij een taxi aan en liet zich naar het Embankment rijden. Hier stapte hij uit, ging een telefoonsel in, draaide een nummer en wachtte dan geruime tijd. Toen klonk zachtjes zijn stem, terwijl hij loerend door de glazen wanden om zich heen keek:

— Hallo, inspecteur Marlowe, U spreekt met Sir Neville Carlisle. Ik heb U iets interessant te vertellen. Komt U dat gelegen?

—

— All right, luister dan goed en schrijf het desnoods op wanneer U bang bent het niet te kunnen onthouden.

— (beleefde vloek)

— Over ongeveer een half uur vertrekt er uit Nebbstreet een auto, die voor het tweede-handswinkeltje van Ismaël Zwiebelheimer geparkeerd staat. Ik zal één van de inzittenden zijn, dus men wordt verzocht niet te schieten. Waar deze wagen naar toe rijdt weet ik niet, doch aan het einddoel van de reis vindt men de leider van de beruchte jeugdorganisatie, die de laatste weken in Londen opereert en iedere nacht tal van inbraken en diefstallen pleegt.

—????

— Juist, mijn waarde Marlowe, je slaat de spijker op zijn kop. Ik weet niet waar dat huis

staat, doch de bendeleider heet Dr. Azziz Pasja, is een Egyptenaar en heeft een horrelvoet. Nu is mijn voorstel dit: volg die auto, waarin ik naar Azziz Pasja rijdt, laat mij met die twee andere mannen ongehinderd het huis binnengaan en trommel de gehele politiemacht uit de omliggende dorpen bijeen en laat het huis omsingelen. Een half uur, nadat ik naar binnen ben gegaan doet U een inval. Dat is alles. Eén voorwaarde stel ik echter waaraan U onherroepelijk moet voldoen: één van de mannen die in mijn gezelschap zal zijn is een zekere Ismaël Zwiebelheimer. U waarschijnlijk welbekend. Deze man mag niet gearresteerd worden en moet met mij vrij het huis kunnen verlaten na de raid. Is dat accoord?

—

— All right, mijn waarde Marlowe. Wij zien elkaar binnen enkele uren terug en ik wens U daarom goede vangst.

—

— Dat zou ik U niet kunnen zeggen. Nog een beetje geduld en U weet het. Tot ziens, inspecteur Marlowe. En zorg er voor, dat we zo onopvallend mogelijk gevolgd worden, hoor.

Hij hing op, verliet de cel, nam even later een taxi en liet zich naar de Midland Bank rijden. Binnen vijf minuten kwam hij weer naar buiten, ditmaal twee duizend pond meer in zijn zak hebbend.

HOOFDSTUK IV.

Waarin de stemming in het huis aan St. James Square beneden het nulpunt is gedaald en iemand op een andere plaats hoofdpijn heeft, terwijl oude kennissen elkaar ontmoeten.

Betrekkelijk kort nadat Charles Houston het huis aan St. James Square had verlaten om de auto van Steve Sanders te volgen, was ook John Templar opgestapt. Alvorens dit te doen echter had hij geruime tijd in zijn badkamer doorgebracht teneinde zijn uiterlijk een grondige verandering te doen ondergaan. Toen hij een half uurtje later weer achter de deur te voorschijn kwam en Maryse hem in de slaapkamer ontmoette, stond zij een ogenblik sprakeloos. Haar intieme vriend was totaal onherkenbaar geworden en even had ze gedacht, dat er een vreemde voor haar stond. Hij had haar verteld, dat hij het voornemen had een bezoek te brengen aan één

der bekendste helers van Londen. teneinde de Arzov-diamant, welke hij in Rome had weten te bemachtigen en die inmiddels gekloofd en opnieuw geslepen was zodat er zeven kleinere diamanten uit waren ontstaan. van de hand te doen.¹⁾ Tevens wilde hij van de heler proberen te weten te komen op welke wijze Dr. Azziz Pasja zich van de gestolen kostbaarheden onttreedde.

De uren kropen traag voorbij, terwijl de drie vrouwen, Maryse, Ophelia en Muriel Gawne, in de serre zaten te wachten op een telefoontje van Charles of John. James, de getrouwe huisknecht, serveerde de koffie, sleepte koekjes en bonbons aan, die echter de enigszins gedrukte stemming niet konden doen verdwijnen. Muriel Gawne was wel zeer teneergeslagen naar aanleiding van het gesprek met haar verloofde Steve Sanders, die geweigerd had met de Egyptenaar te breken. Zij kon zijn besluit maar niet begrijpen en vroeg zich af welke invloed Azziz Pasja op hem kon uitoefenen om hem van het uittreden uit de bende te weerhouden. Zwijgend staarde ze naar de krant, die opengevouwen op haar schoot lag, en volgde in gedachten met haar ogen de regels in de lange kolommen. Ze las eigenlijk geheel niet, doch niettemin drong de betekenis der verschillende berichten vaag tot haar door. Plotseling ging ze overeind zitten, greep het ochtendblad met beide handen vast en herlas een kort berichtje ergens onderaan. Het luidde:

„DE GEHEIMZINNIGE VONDST IN DE BOSSEN VAN DUNMORE”

„Bij het steken van mosplaggen vonden „gisteren gemeentetuinlieden in de bossen „nabij het plaatsje Dunmore, drie mijl ten „Noorden van Hertford, het lijk van een „onbekende man, die op een diepte van „circa dertig centimeter lag begraven. Zij „ontdekten, dat de grond onder de plag- „gen zeer los was en waren van oordeel, „dat hier iets begraven moest liggen. Zij „verwijderden de aarde en ontdekten het „lijk, dat reeds in gevorderde staat van „ontbinding verkeerde. De politie van „Hertford, die onmiddellijk ter plaatse ver- „scheen na te zijn gewaarschuwd, stelt een „onderzoek in. Het lijk is nog niet geïden- „tificeerd.”

Muriel Gawne frommelde de krant in elkaar en staarde naar de beide vrouwen die haar eigenaardig gedrag reeds hadden opgemerkt.

¹⁾ Zie No 31: „De vervloekte Diamant”.

— Heb je iets bijzonders gelezen? vroeg Ophelia belangstellend.

— Ik weet. . . . waar Azziz Pasja zijn landgoed heeft, zei het meisje.

— Hè? riepen zowel Ophelia als Maryse tegelijk uit. Hoe weet je dat zo plotseling?

Muriel toonde het krantenberichtje, dat de beide andere vrouwen echter niets zei.

— Nu, wat wil je daarmee zeggen? vroeg Maryse.

— De bossen van Dunmore, antwoordde Muriel. Dunmore, dat is het plaatsje, waar ik een taxi nam op de avond van mijn vlucht uit het huis. Het landgoed ligt ongeveer een mijl buiten het dorp. . . . ik ga er naar toe. . . .

— Dan gaan we mee, was Ophelia van oordeel. Maar hoe weet je nu zo plotseling dat dat plaatsje Dunmore heet?

— Ik herinner me die naam ergens gelezen te hebben toen ik door het dorp snelde. Ik weet het zeker, en dan die bossen, en. . . . dat lijkt. Misschien heeft Azziz Pasja die man wel vermoord.

— Het lijkt me verstandig, dat we James meenemen, vond Maryse. Ten slotte zijn wij maar vrouwen en kan een sterke man als James geen kwaad. Zal ik hem even bellen?

— Ja, doe dat, antwoordde Ophelia.

James, die even later omtrent het plan van de drie vrouwen werd ingelicht, vertrok zijn gezicht in een bedenkelijke plooi. Zijn donkere ogen begonnen niettemin fel te glinsteren bij de gedachte aan een opwindend avontuur en hij zei dan ook:

— Ik zal de dames gaarne vergezellen. We kunnen de nieuwe Austin nemen, die rijdt schitterend en over een kwartier of drie zouden we er kunnen zijn.

— Moeten we wapens meenemen, James? vroeg Maryse.

— Laat U dat maar aan mij over, miss, antwoordde de reus. Ik zal de wagen voorrijden, over vijf minuten kunnen we vertrekken.

De rit naar Dunmore werd binnen het half uur afgelegd en naarmate men de bossen naderde werd de spanning in de wagen steeds sterker. De laatste tien minuten, nadat men Hertford achter zich had laten liggen, was er zo goed als niet meer gesproken. Maryse, die naast James voorin zat, keek zo nu en dan eens naar de reus, die zijn blikken strak op de weg voor hem gericht hield. Ze meende echter een gevoel van voldoening in zijn ogen waar te nemen, alsof hij zich verheugde op het avontuur dat zich langzaam begon te

ontrollen. Ze was in ieder geval blij, dat ze voor hun vertrek een briefje in de serre op de tafel had achtergelaten waarop ze geschreven had, dat het huis van Dr. Azziz Pasja in de omgeving van Dunmore stond en dat ze in gezelschap van James op weg er heen waren. Waarschijnlijk zouden zowel Charles als John weinig te spreken zijn over deze daad, doch bij nader inzien zouden zij haar misschien gelijk moeten geven.

Gedurende een half uur reed James de gehele omtrek van het dorp af, vragend en zoekend naar een landgoed, dat aan een buitenlander zou kunnen toebehoren. Een postbode wees hun de goede weg en enkele minuten later stonden ze voor het begin van de oprijlaan, die naar het huis voerde. James liet de wagen stoppen en draaide zich om:

— Het lijkt me wenselijk, madame, zei hij tot Ophelia, dat U hier uitstapt en naar het dorp terugloopt om de plaatselijke politie te waarschuwen. Wij zullen proberen binnen te komen en een gesprek aanknopen met die Egyptenaar. Lijkt U dat niet verstandig?

— Ja, James, dat lijkt me een goed idee, alhoewel ik graag getuige zou willen zijn van jullie ontmoeting met de Man met de Horrelvoet. Enfin jullie moeten het me dan straks maar in kleuren en geuren beschrijven. Alleen lijkt het me beter, dat jullie uitstappen en mij de wagen laten. Te voet is het zeker een minuut of twintig lopen naar Dunmore en in twintig minuten zouden ze jullie danig kunnen toetakelen.

— Dat vind ik ook, James, was Maryse van oordeel. Wij hebben de wagen op het ogenblik toch niet meer nodig en Ophelia zou sneller naar Dunmore kunnen komen.

James stemde toe en stapte met Maryse en Muriel Gawne uit, waarna Ophelia de wagen keerde en in razende vaart naar het dorp terugreed. Toen het geluid van de motor was weggestorven, maakte James een uitnodigend gebaar en gezamenlijk liepen ze de oprijlaan in, zwiingend, met gespannen zenuwen en kloppende harten. Na enkele minuten kwam door de bomen de omtrek van een groot huis te voorschijn. De laan maakte een scherpe bocht en toen stonden ze op een open vlakte, die zich tot aan het huis uitstrekte. Even aarzelden ze, dan nam James opnieuw de leiding en liep regelrecht op de ingang toe. Bij de voordeur bleef hij staan en wachtte tot de dames zich bij hem gevoegd hadden, gaf

beiden een knipoogje ter bemoediging en trok aan de bel.

— Het lijkt me beter, dat U het woord doet, Miss Gawne, zei hij zachtjes. U kennen ze tenminste.

Muriel stapte naar voren. De deur werd geopend en een man verscheen in de opening. Hij herkende het meisje onmiddellijk en keek dan achterdochtig naar de beide anderen.

— Ik wilde Azziz Pasja spreken, zei Muriel kalm, ik heb een paar vrienden bij me.

Er trok een grijns over het gezicht van de man en temend zei hij:

— Dat zal Azziz Pasja aangenaam zijn, denk ik. Mag ik het gezelschap verzoeken binnen te komen.

De drie bezoekers gingen naar binnen en hoorden de deur achter hen dichtslaan. Er werd een grendel voorgeschoven en toen ging de man hen voor naar een klein vertrek aan de zijkant van het huis. Hij klopte op de deur en ging onmiddellijk naar binnen:

— Hier is het verloren schaaap, Horn, zei hij tegen de particuliere secretaris die met een bleek gezicht achter een tafeltje zat te lunchen. Kun je haar ontvangen? Ze heeft een paar vrienden meegebracht.

Horn, die juist een half broodje in zijn mond gestopt had, keek plotseling iets vrolijker, stond op, probeerde iets te zeggen en maakte dan een uitnodigend gebaar. Snel werkte hij het broodje maagwaarts en zei dan:

— All right, Bill, laat ze maar binnen.

James, Maryse en Muriel gingen de kamer binnen en Bill sloot de deur achter hen.

— Op het ogenblik is Dr. Azziz Pasja in gesprek, zei Horn, maar hij zal jou ongetwijfeld willen ontvangen, Muriel. Wat zijn dat voor vrienden?

— Gewone vrienden, die mee willen doen, luidde het antwoord van het meisje.

— Meedoen? Waarmee?

— Doe niet zo onnozel, Horn. Je ziet er al dom genoeg uit om je gebrek aan verstand ook nog met woorden te laten blijken. Ik wil de baas spreken en onmiddellijk.

Horn haalde zijn schouders op en antwoordde:

— Ik kan het proberen, maar hij heeft bezoek.

Hij liep naar zijn bureau waarop een megafon stond, die hij in werking zette. Bijna onmiddellijk klonk er een scherpe klik en zei een stem:

— Ja?

— Met Horn, Sir. Zojuist is Muriel Gawne hier aangekomen. . . . in gezelschap van twee vrienden. . . . een man en een vrouw. Ze willen U spreken.

— Hoe voor de donder wisten ze ons te vinden? klonk de woedende stem van Azziz Pasja door megafon.

— Het lijkt me beter, dat U hen dat zelf vraagt, sir.

— Laat ze onmiddellijk boven komen en stuur twee mannetjes mee luidde het bevel.

Horn verbrak de verbinding en drukte een andere knop in.

— Laat onmiddellijk twee mannen naar mijn kamer komen, zei hij dan. Je spreekt met Horn.

Even later verscheen het konvoci, dat de drie bezoekers naar de kamer van Azziz Pasja zou moeten brengen. Bij deze gelegenheid lichtte Horn een revolver en twee pistolen uit James zakken en deponeerde deze met een glimlach van tevredenheid op zijn bureau.

— Die dingen maken zo'n lawaai, als ze afgaan, zei hij. Ik zal ze in de garderobe afgeven, hoor.

Ondanks deze kleine tegenslag, die echter wel te voorzien was geweest, liep alles gesmeerd, doch het was Maryse, die bijna roet in het eten had gegooid toen ze de kamer van Azziz Pasja betraden. Want daar, vlak voor het bureau van de Egyptenaar, zat. . . . JOHN TEMPLAR, in zijn vermomming van Mr. Thutherwither en naast hem een onbekende, die veel weg had van een Poolse jood.

Met een stekende pijn in zijn achterhoofd ontwaakte Charles uit zijn zware verdoving. Er hing een waas voor zijn ogen en slechts met moeite zag hij het kleine blauwe lampje, dat aan het plafond hing en een flauw schijnsel in het rond wierp. Zijn slapen klopten wild, zijn ogen deden pijn en een verschrikkelijke hoofdpijn hing onder zijn schedel. Hij probeerde zich op te richten, doch ontdekte, dat hij aan handen en voeten gebonden lag. Ze hadden hem eenvoudig op de grond gesmeten en hij merkte dat dit allesbehalve zacht geschied was, want zijn rug leek wel gebroken. In het hele vertrek dat niet groter was dan drie bij vier meter, was geen venster te bekennen. De deur, die ongetwijfeld gesloten zou blijken te zijn, zag er soliede uit. Wat was er toch eigenlijk precies met hem gebeurd? Hij herinnerde zich de komst van Steve

Sanders in het huis aan St James Square, en dat hij de zwarte Morris gevolgd had in zijn sportwagen. De sportwagen... maar die stond nog steeds onbeheerd langs de weg in het bos. Tenzij de bende hem later opgehaald had en naar de villa gebracht. Was dit niet het geval, dan bestond er een mogelijkheid, dat de politie de wagen in beslag zou nemen en de wettige eigenaar opsporen. Azziz Pasja leek hem echter niet de man om dergelijke vergissingen te begaan. Hij had maar al te goed gemerkt, dat de bendeleider geen risico's nam. En gelaten berustte hij in zijn lot. Wat zou John in een dergelijke situatie gedaan hebben? Het kwam hem voor dat ook hij niet veel keus zou hebben gehad? Niettemin begon de houding waarin hij lag hem gruwelijk te vervelen. Zijn ledematen deden pijn door de stevige koorden en moeizaam rolde hij zich op zijn heup, waardoor hij zich iets gemakkelijker kon bewegen. De handen, die op z'n rug gebonden waren, kon hij thans tenminste bewegen.

Met belangstelling vroeg hij zich af waarom men hem in leven had gelaten. Betekende dit de mogelijkheid op een redding van buitenaf, of zou hij uiteindelijk toch gedoemd zijn om te sterven? Het wilde hem voorkomen, dat Azziz Pasja op afdoende wijze gewend was af te rekenen met mogelijke tegenstanders of mensen, die niet wilden gehoorzamen aan de ongeschreven wetten van zijn organisatie.

Gedurende enkele ogenblikken legde hij zijn oor te luisteren en probeerde hij enig geluid te ontdekken waaruit hij iets zou kunnen afleiden. Niets echter deed zijn trommelvliezen trillen. Slechts zijn eigen ademhaling verstoorde de intense stilte in de donkere kamer en geërgerd draaide hij zich op zijn andere heup, even met de oogleden knipperend tegen het hinderlijke blauwe licht. Hij pijnigde zijn hersens over de mogelijkheid hoe uit deze penibele situatie te geraken. John en de vrouwen zaten nu natuurlijk vergeefs op zijn telefoontje te wachten. Doch aan de andere kant kon hij zich moeilijk voorstellen, dat zijn vriend eeuwig zou blijven wachten. Ongetwijfeld zou John na verloop van enkele uren handelend optreden en trachten zelf het landgoed van Azziz Pasja te ontdekken. Maar hoe lang kan dat nog duren, en hoeveel tijd zou het in beslag nemen voordat men het gevonden had?

De mogelijkheid, dat Azziz Pasja hem zou gebruiken als lokaas voor zijn vrienden was

niet uitgesloten. Wellicht zou hij trachten Muriel Gawne naar het huis terug te lokken met het voorstel hem tegen haar uit te wisselen. Hij herinnerde zich uit de oorlogsjaren dat dergelijke uitwisselingen ook wel plaats hadden gevonden tussen geallieerde en Duitse krijgsgevangenen. Dan was zijn toestand dus toch nog niet geheel hopeloos. Maar wie zei hem dat Azziz Pasja op dat idee zou komen?

Ophelia had nog geen honderd meter gereden toen plotseling op enkele meters voor haar wagen een aantal politie-agenten in uniform vanuit de struiken opdoken. Zij zwaaiden met hun armen en beduidden haar te stoppen. De weg was totaal versperd en er was geen doorkomen aan zonder slachtoffers te maken. Waaróm zou ze eigenlijk ook doorrijden? Was ze niet op weg naar de politie? Ze kon zich enkele mijlen rijden besparen door te stoppen en de agenten te vertellen wat er aan de hand was.

Ze liet de gaspedaal los en drukte de voetrem in. De wagen stond met een schok stil, vlak voor drie agenten in uniform. Onmiddellijk kwam er een burger uit de struiken te voorschijn, die op de wagen toeliep en het portier opende.

— Neen, maar, Mevrouw Houston, zei Inspecteur Marlowe verbaasd. Wat voert U hier uit in vredesnaam?

— Die vraag zou ik U evengoed kunnen stellen, inspecteur, lachte Ophelia, blij een bekend gezicht te zien.

— Ik ben niet verplicht U op deze vraag antwoord te geven, madame, luidde het koele antwoord.

— In ieder geval komt U als geroepen, stelde Ophelia vast. Ik was namelijk juist op weg naar het politiebureau in Dunmore. U moet namelijk weten, inspecteur, dat wij ontdekt hebben waar de leider van die jeugdorganisatie die de laatste weken al die inbraken in Londen heeft gepleegd, verblijf houdt. Hij zit in dat grote landhuis honderd meter verderop.

— En mag ik vragen hoe U dat weet? vroeg Marlowe verbaasd.

— Dat kan ik U later wel eens vertellen, inspecteur, antwoordde zij. In ieder geval moet U onmiddellijk iets doen, want miss Choisy en James en nog een dame zijn zo juist het huis binnengegaan. Bovendien... maar, waarom staat U hier eigenlijk met al

die agenten? Bent U soms reeds op de hoogte van hetgeen ik U verteld heb?

Inspecteur Marlowe lachte voldaan.

— Sir Neville belde mij in Londen op en zette me de zaak uiteen. Hij was op weg naar het huis en vroeg me hem te willen volgen.

— Wilt U daarmee zeggen, dat Sir Neville op dit ogenblik in dat huis is? riep Ophelia niet begrijpend uit.

— Precies, madame. Ik heb hem er met mijn eigen ogen in zien gaan. Daarna heb ik de hele politiemacht uit de omtrek gearmeerd en die heeft zich rondom het huis verdekt opgesteld. Het lijkt me beter, dat U maar bij ons blijft, madame. Er zou wel eens geschoten kunnen worden.

Het lijkt mij verstandiger, dat U Uw mannen onmiddellijk bevel geeft op te rukken naar het huis en een inval te doen.

— Daar is het nog te vroeg voor, madame. Over precies... eh... zestien minuten zullen we dat doen. Zoudt U de wagen niet achter de struiken willen rijden? Hij staat zo midden op de weg en dat is verboden, weet U? Verkeersreglementen, ziet U.

Ophelia lachte om deze kleinburgerlijkheid en zette de wagen weer in beweging. Ze reed even achteruit, draaide dan een halve slag en drong de Austin dwars door de struiken het bos in. Even later lag de weg weer geheel verlaten en wees niets op de aanwezigheid van ruim veertig zwaar gewapende politiemannen in de onmiddellijke nabijheid van het landgoed.

Ophelia en inspecteur Marlowe bleven eveneens achter de struiken staan en zetten hun gesprek voort.

— Hebt U mijn man eigenlijk ergens gezien? vroeg ze plotseling.

— Mr. Houston? vroeg de inspecteur. Neen, moet die dan ook hier zijn?

— Ja, dat had ik wel gedacht tenminste. Vanmorgen vroeg volgde hij iemand van de bende naar het landgoed en zou ons naar Londen opbellen. We hebben echter geen enkel bericht ontvangen en ik vrees eerlijk gezegd, dat er iets met hem gebeurd is.

— Och, dat hoeft niet, madame. Misschien zit hij op het ogenblik al hoog en breed in Londen. Uw man is er niet bepaald de persoon naar om zich zo maar gevangen te laten nemen.

Ophelia was onwillekeurig verheugd over dit complimentje, doch ze wist evengoed als

de inspecteur, dat Charles bij lange na niet zo slim was als John Templar.

De zestien minuten schenen nooit om te komen en het wachten duurde uitermate lang. Nu waren er pas vier om. Nog twaalf minuten dus.

— Hebt U zelf geen idee wie de leider van die bende is, inspecteur? vroeg Ophelia.

— Och, wat zal ik U zeggen? Ideeën heb je als politiemann natuurlijk altijd, maar het blijft altijd de vraag of ze goed zijn. Sir Neville vertelde me door de telefoon, dat het een zekere Dr. Azziz Pasja is, hetgeen zeer goed mogelijk zou kunnen zijn.

— Hoezo? Zegt die naam U dan iets? vroeg Ophelia nieuwsgierig.

— Ja, madame. Dr. Azziz Pasja is een psychopaat, die vlak na de oorlog tot drie jaar gevangenisstraf werd veroordeeld wegens een zeer ernstig zedenmisdrif, dat in bepaalde kringen nogal enig stof deed opwaaien. Hij zat zijn straf tijd, uit en kwam ongeveer een maand of drie geleden vrij. Hij was een zeer vermogend man, hetgeen hem echter niet uit Dartmoor kon redden. Maar toen hij vrij kwam was hij nog even vermogend. Zijn naam had weliswaar een knauw gekregen. Hij was namelijk een vrij bekend zenuwspecialist uit Harleystreet. Hij sloot zijn huis in Londen en vestigde zich ergens buiten de stad. Ik heb dat geval indertijd weliswaar niet zelf behandeld, doch een collega heeft me er alles over verteld. En dan hebben we tenslotte ons politiebld, niet waar. Kom, het is tijd, madame. Blijft U maar bij de wagen wachten, ik zal het bevel tot de actie geven. Het spel gaat beginnen.

Stelt U prijs op een complete serie?

Voor enkele liefhebbers hebben wij nog een beperkt aantal oudere nummers à f 0.25 per stuk (voor België 4 franc p. exempl.)

Zendt een postwissel met een opgaaf van de door U gewenste nummers en wij zenden U het verlangde franco thuis!

HOOFDSTUK V.

Waarin Dr. Azziz Pasja op zijn teentjes wordt getrapt en Ismaël Zwiebelheimer uiteindelijk toch nog geluk blijkt te hebben gehad.

John Templar was minstens even zeer verbaasd toen hij James, Maryse en Muriel Gawne de kamer van Azziz Pasja binnen zag komen. Hij zocht koortsachtig naar een oplossing voor deze plotselinge en onwelkome complicatie en vroeg zich af hoe zijn vrienden er achter waren gekomen waar het landgoed van de Egyptenaar gelegen was. Door de glazen van zijn bril keek hij Maryse aan, die duidelijk blijk gaf van haar verwondering over zijn aanwezigheid in deze kamer. Azziz Pasja scheen evenwel niets van deze blik van verstandhouding te hebben gemerkt, evenmin als zijn bendeleden, die het nieuwe gezelschap hadden binnengebracht. Ismaël Zwiebelheimer was even verbaasd als verstoord over het plotselinge verschijnen van nieuwe bezoekers en hij uitte zich maar al te duidelijk.

— Neemt U mij niet kwalijk, meneer, zei hij, maar ik vind het niet zakelijk visite te ontvangen wanneer wij op het punt staan zaken te doen.

Hij wees hierbij veelzeggend op de stapel gouden ringen, diamanten hangers, platina colliers en vele andere sieraden, die op het bureau van Azziz Pasja lagen uitgesteld.

— Mr. Zwiebelheimer, antwoordde de Egyptenaar, die enkele ogenblikken met een vernietigende blik naar Muriel Gawne had zitten kijken, ik dacht dat we het eens waren geworden over prijs en dergelijke. Achttien honderd pond, stelde Mr. Thutherwither voor en daarmee heb ik mij accoord verklaard. Wanneer er betaald zal zijn kunt U de rommel meenemen en zal ik U naar Londen terug laten brengen.

Templar haalde zijn portefeuille voor de dag, waarin zich een respectabele stapel bankbiljetten bevonden, doch was geenszins van plan de man het geld te geven. Hij zocht naar een mogelijkheid om tijd te winnen, aangezien inspecteur Marlowe binnen enkele minuten tot de aanval over zou gaan.

— Zijn deze mensen te vertrouwen? vroeg hij de Egyptenaar argwanend.

— Absoluut, Mr. Thutherwither, maakt U zich daarover geen zorgen. Het zijn hele goede vrienden van mij.

— Waarom worden ze dan door leden van Uw lijfwacht zo streng bewaakt? Die heren die er achter staan met hun handen in de zakken hebben kennelijk revolvers in de aanslag.

— Welneen, Mr. Thutherwither, hoe komt U er bij. Ik zeg U, dat het heel goede vrienden van mij zijn. Niet waar, Muriel?

Het meisje wist niet goed wat te doen, doch plotseling zei ze:

— Neen, we zijn geen vrienden van je. Vijanden zijn we, en we worden hier gevangen gehouden. Geloof dat beest niet, meneer, hij is een bandiet, een moordenaar, een...

Maar één der mannen van Azziz Pasja's lijfwacht had zijn hand voor haar mond geslagen en hield haar in bedwang.

— Eigenaardige manier om vrienden te ontvangen, mompelde Templar, echter duidelijk genoeg om door Azziz Pasja verstaan te worden. Ik vertrouw dit zaakje niet. Ze zijn mischien wel van de politie.

En met deze woorden stak hij zijn portefeuille weer in zijn zak, hetgeen Azziz Pasja zijn geduld deed verliezen. Hij sprong van achter zijn bureau vandaan en bleef voor de pseudo heler staan.

— Mr. Thutherwither, riep hij woedend uit en het was duidelijk te zien, dat hij een zenuwaanval nabij was, U bent hier gekomen om die rommel van mij te kopen, we zijn het over de prijs eens geworden en nu verzoek ik U dringend te betalen en de hele rommel in te pakken. Ik zal U onmiddellijk naar Londen terug laten brengen.

Templar keek de man even verstoord aan, knipperde met de ogen en trok dan zijn neus op. Inmiddels had hij de hele situatie opgenomen en besloten tot de actie over te gaan. Een der mannen van de lijfwacht hield Muriel in bedwang, James zou de ander voor zijn rekening kunnen nemen, en hij zelf Azziz Pasja, terwijl Ismaël Zwiebelheimer wel zou nalaten zich in een handgemeen te mengen.

Hij nam langzaam de bril van zijn neus, streek met de vingers even over de oogleden, en zei:

— Ik kan Uw standpunt tot mijn spijt niet delen, meneer, en dat zal ik U op overtuigende wijze bewijzen.

Nog voordat hij uitgesproken had was hij overeind gesprongen en had hij Azziz Pasja een stoot tegen zijn kin gegeven. Ismaël Zwiebelheimer slaakte een gillette, en precies zoals Templar berekend had nam James onmiddellijk zijn bewaker bij de kraag, beurde hem

op en slingerde hem met alle kracht van zich af. De man kwam vlak naast zijn baas terecht en nog voordat de bewaker van Muriel zijn revolver had kunnen grijpen, had Templar zijn eigen wapen reeds op de bandieten gericht. Hij lachte voldaan en liep naar Maryse, die hij bemoedigend onder de kin streelde. Muriel Gawne had zich onmiddellijk uit de greep van de man bevrijd en keek verbaasd naar Maryse, die de liefkozing van Thutherwither met een glimlach had aanvaard.

— Het is Sir Neville, fluisterde Maryse haar toe.

— Wel, wel, Dr. Azziz Pasja, kom eens overeind en laat me je baardje even recht-trekken. Door die stoot is het een beetje van zijn plaats gegaan.

De Egyptenaar keek met bloed doorlopen ogen naar zijn belager. Hij trilde over zijn hele lichaam en slechts met grote moeite wist hij overeind te komen.

— Wie... ben... jij? siste hij, terwijl hij voor Templar bleef staan.

— Een broeder van het Leger des Heils, mijn waarde. Ik trek me op dit ogenblik het lot van je ziel ten zeerste aan. Maar eerst je baard weg...

En met één ruk had Templar de man het zwarte sikje van de kin gerukt, onmiddellijk daarop verwijderde hij de bril en de zwarte pruik en toen slaakte Muriel Gawne een doordringende kreet en zakte bewusteloos in elkaar.

Templar keek van Azziz Pasja naar het meisje en van haar naar James.

— Begrijp jij er iets van, James? vroeg hij.

— Maar, mylord, die man... dat is... Steve Sanders, de verloofde van Miss Gawne...

Templar kneep zijn ogen iets toe en keek de man doordringend aan. Steve Sanders?? De verloofde van Muriel Gawne?? De Man met de Horrelvoet. Onmiddellijk gaf hij een schop tegen de schoen met de dikke zool en zei:

— Trek die schoen uit, Sanders het lijkt me dat je zo niet gemakkelijk loopt, is het wel?

— Ik ben Sanders niet, gilde de man krankzinnig van woede, ik zal jullie...

Doch toen klonken er voetstappen en stemmengeschreeuw op de gang. Templar hoorde de stem van Marlowe en liep naar de deur om deze te openen. Hij zag echter geen kruk en keerde naar Sanders terug.

— Hoe werkt die deur, Sanders? vroeg hij scherp.

Sanders begon te lachen. Het was de lach van een krankzinnige, hoog van toon en schel. Hij lachte onophoudelijk en scheen niet tot bedaren te kunnen komen.

Templar liep weer naar de deur en riep:

— Inspecteur Marlowe, trap de deur in. Ik ben het... Sir Neville!

Vlak daarop weerklonk een oorverdovend gekraak en twee in uniform geklede agenten van politie tuimelden languit de kamer binnen. Onmiddellijk stormde Marlowe in eigen persoon achter hen aan, gevolgd door nog enkele agenten.

— Dit is je man, inspecteur, zei Templar. Steve Sanders is zijn naam

— Maar ik dacht, dat U de naam van Dr. Azziz Pasja noemde, mylord, merkte Marlowe bescheiden op.

— Dat deed ik ook, mijn beste Marlowe, maar ik wist toen nog niet, dat zijn ware naam Steve Sanders was.

Dr. Azziz Pasja alias Steve Sanders, die nog steeds stond te lachen, werd door drie agenten geboeid en weggevoerd, alsmede zijn twee adjudanten, waar er één nog steeds op de grond lag.

— En hier ligt de poet, inspecteur, zei Templar op het bureau wijzend. Ik denk, dat dit het enige is wat achterhaald kon worden. De rest zal wel reeds van de hand gedaan zijn.

Hij wierp hierbij een veelbetekenende blik in de richting van Ismaël Zwiebelheimer, die bibberend als een kerkmuis op zijn stoel zat.

Templar gaf hem evenwel een bemoedigend knipoogje en harkte alle sieraden bij elkaar om ze in de zak te doen, waaruit Azziz Pasja ze te voorschijn had gehaald. De zak overhandigde hij aan inspecteur Marlowe met de woorden:

— Inspecteur, mag ik U namens de Londense burgerij gelukwensen met Uw uiterst succesvolle actie? Ik zal U bij Hoofdinspecteur Slowgate voordragen voor promotie tot hoofdinspecteur. U hebt werkelijk een uitstekend stukje werk geleverd. Het was mij hoogst aangenaam getuige te mogen zijn van dit keurig vakmanschap. Geef me de hand, inspecteur, want ik moet nu tot mijn spijt weg.

Marlowe schudde Templar zwiingend de hand en voelde maar al te goed de hatelijkheid, die achter de woorden van de avonturier scholen. Niettemin wist hij, dat Templar geen aanspraak zou maken op de ontmaskering van

de bende en deze arrestatie zou zijn promotie zeer zeker ten goede komen.

— En... maar U wilt toch niet in deze vermomming vertrekken, mylord? vroeg hij.

— Ja, natuurlijk, ik ga zoals ik gekomen ben.

— Maar, mylord, dat mag niet, dat is in strijd met de politie-reglementen. U weet toch, dat U niet verkleed op de openbare weg mag verschijnen.

Templar lachte en deed een greep in zijn broekzak.

— Hier, inspecteur, zei hij, Marlowe een biljet van één pond in de hand duwend, betaalt U maar de boete voor me. Het bonnetje stuurt U maar over de post... ongefrankeerd. Tot ziens, inspecteur....

Hij wilde de kamer verlaten toen niemand minder dan Charles binnen kwam gestrompeld, stevig vastgehouden door twee agenten.

— Deze man vonden wij beneden in een kamer, inspecteur, zei één der agenten. Hij was aan handen en voeten gebonden. Wat moeten we met hem doen?

Marlowe keek naar Templar, die glimlachend terugkeek.

— Vrij laten, beval de inspecteur.

Templar liep op zijn vriend toe en sloeg hem op de schouder.

— Hallo, Charley, hebben de stoute mannen je pijn gedaan?

Terwille van de dames slikte hij de vloek, die op zijn tong lag om uitgesproken te worden in en schoot dan zelf in de lach.

— Je was net op tijd, John. Ik lag in mijn gedachten al mijn testament op te schrijven.

— Dat was toch overbodig, jongen, vond John. Je bent in gemeenschap van goederen getrouwd en hebt geen kinderen. Die paar centen van jouw had Ophelia wel gekregen, hoor. Maar in ieder geval heb je nu weer gelegenheid om ze zelf op te maken. Gaan jullie mee, luiden? Jij ook, Zwiebelheimer? James, neem jij Miss Gawne in je sterke armen en breng haar naar buiten. Waar is Ophelia eigenlijk?

— Die was naar het dorp...., wilde James antwoorden, doch Marlowe viel hem in de rede.

— Mrs. Houston staat op honderd meter afstand van hier met de wagen achter de struiken. Ik ving haar op toen ze naar het dorp wilde rijden.

— Okay, inspecteur, bedankt. Kom je morgen even langs om een kop koffie te halen.

Dan kunnen we even van gedachten wisselen.

De vrienden verlieten het vertrek Marlowe peinzend achterlatend. Hij schudde het hoofd en glimlachte fijntjes.

Het scheen er op te lijken, dat Templar het de politie niet meer lastig maakte, doch haar juist de helpende hand bood. Des te beter, vond Marlowe. Dat zou hem heel wat hoofdbrekens schelen.

Ophelia was niet weinig verbaasd haar echtgenoot in gezelschap van de anderen te zien verschijnen. Doch in enkele woorden had hij het haar uitgelegd. Er was slechts één man, die zo goed als niets van de hele geschiedenis gegreep en die maar steeds in het jiddisch liep te foeteren: Ismaël Zwiebelheimer. Het was tenslotte toch ook niet logisch, dat Mr. Thutherwither plotseling van die vreemde dingen ging doen, klappen uitdeelde en op goede voet met de politie stond. In ieder geval had hij een heet kwartiertje doorgemaakt en was hij blij ongehinderd het huis van de bendeleider te kunnen verlaten.

— Wat betekende dat nou eigenlijk allemaal, Thutherwither? vroeg hij fluisterend. Ben je zelf soms van de politie?

— Neen, Ismaël, dat merkte je toch wel. Maar het kan nooit kwaad als je op goede voet met haar staat. Dat zag je nu maar. Jij, de beruchtste heler van heel Londen wordt door inspecteur Marlowe in het huis van een gangster aangetroffen en niemand doet je iets. Je wandelt gewoon de deur uit en keert naar Nebbstreet terug.

— Nah, ja, wat hadden ze me kunnen doen? zei Ismaël op groot lef. Laten ze maar wat bewijzen. Maar wat had je eigenlijk aan die gijn? Had die Azziz Pasja met rust gelaten. Ik heb behoorlijk aan hem verdiend. Hij had regelmatig een behoorlijk zootje handel voor mij.

— Er zijn nu eenmaal dingen in onze handel, Ismaël, waar je beter met je vingers af kunt blijven. Neem dat van mij aan.

— By voorbeeld die blinkertjes van jou? vroeg Ismaël.

— Neen, die kun je nemen. Ik wil je ze verkopen onder de ogen van Scotland Yard, blufte Templar. Kom, ik breng je naar Nebbstreet dan kunnen we onze handel afsluiten.

— Zonde, dat je al die handel zo aan de inspecteur gaf, zuchtte Ismaël. Daar was toch zeker duizend pond op te verdienen geweest?

— Dacht je dat ik alles gegeven had, Ismaël? lachte Templar.

Hij deed een greep in zijn zak en toonde een handvol diamanten armbanden en brilante ringen.

— Hier heb ik alleen al minstens duizend pond handel. Ik heb alleen het kleine goed in de zak gedaan maar deze paar dingen er uit gehouden. Die kun jij van me kopen, Ismaël.

— En ik dacht dat ik er beter met mijn vingers af kon blijven, riep Ismaël uit.

— Niet wanneer je ze van mij koopt. Je mag van geluk spreken, dat je mij kent, vriend.

— Nah, laat ik ook eens mazzel hebben. Het kan niet altijd strop wezen.

Ze werden allen in de Austin geduwd en onderweg pikte Charles de kleine sportwagen op, die nog precies stond op de plaats waar hij hem had moeten verlaten.

— Zullen Ophelia en ik overstappen, John? vroeg Charles.

— Neen, rijden jullie maar met de Austin naar huis. Voor het diner ben ik aanwezig, hoor.

Hij stapte met de heler over in de sportwagen en schoot als een pijl uit een boog over de straatweg vooruit in de richting van Londen. Drie kwartier later zaten de beide mannen andermaal in de achterkamer van het tweedehands winkeltje in Nebbstreet. Zwiebelheimer telde vijf duizend pond op de tafel uit en trok zeven glinsterende brillanten naar zich toe, die hij in zijn brandkast wegsloot. Zo was de Vervloekte Diamant¹⁾ dan eindelijk voor de zoveelste maal in andere handen overgegaan, zij het ook in een hoedanigheid, waarbij niemand hem ooit zou kunnen herkennen.

— En wat moet je voor die armbanden en die ringen hebben? vroeg Ismaël.

— Die krijg je een volgende keer, als de storm wat geluwd is. Tot ziens, en goeie zaken....

Templar verliet de achterkamer en trok even later hard de winkeldeur achter zich dicht, geërgerd door de oude ijzeren bel, die nijdiger dan ooit had geklingeld.

Op een avond van de volgende dag waren alle bewoners van het huis aan St. James Square in de gezellige salon verenigd. Als gast was aanwezig Muriel Gawne, die nog enige dagen bij haar vrienden zou blijven

¹⁾ Zie nr. 31: De vervloekte Diamant.

logeren om dan weer te gaan werken in een nieuwe betrekking, welke Templar haar via een goede vriend had weten te verschaffen.

— Er zijn toch enkele dingen, die ik zou willen weten, zei Muriel. Weet U nu precies hoe Steve er toe is gekomen om zich als Azziz Pasja voor te doen en een bende te stichten?

— Ja, antwoordde Templar. Ik ben vanmiddag op Scotland Yard geweest en heb lang met inspecteur Marlowe gesproken. Toen Steve Sanders in de gevangenis zat leerde hij daar een zekere Dr. Azziz Pasja kennen, een bekende zenuwspecialist uit Harleystreet, die wegens een zedendelict tot drie jaar gevangenisstraf was veroordeeld. Azziz Pasja was een psychopaat, die Steve Sanders totaal wist te beïnvloeden. Hij vertelde hem, dat hij na zijn straftijd een organisatie zou oprichten welke zou bestaan uit minderjarige jongens, die hij zou laten stelen en roven. Natuurlijk heeft Azziz Pasja lang met je verloofde gesproken, Muriel, lang en dikwijls en langzaam begon bij hem het plan te rijzen zelf zo'n bende op te richten. Hij vernam waar Azziz Pasja zich na zijn straftijd zou gaan vestigen en toen hij enkele weken na de Egyptenaar vrij kwam zocht hij hem op. Azziz Pasja was bereid hem in dienst te nemen en terwijl hij dagenlang voor het raam in het luchtledige zat te staren zoals U zelf hebt vastgesteld, vormde zich een ander plan in zijn hersens. Op zekere dag trok hij er op uit, hij ging naar Azziz Pasja en vermoordde hem in koele bloede. Het lichaam begrooft hij in het bos....

— Maar dan is dat gevonden lichaam dat van Azziz Pasja, riep Muriel plotseling uit, zich het krantenbericht herinnerend.

— Juist, dat is zo. Steve Sanders vermomde zich perfect als Azziz Pasja en vormde een bende. Hij wist enkele medegevangene te bereiken en nam hen in dienst. De rest is duidelijk. Die horrelvoet, die de echte Azziz Pasja inderdaad had, bootste hij nauwkeurig na, zijn manieren en zijn stem eveneens en zelfs jij, Muriel, herkende in hem niet je eigen verloofde.

— Maar hij kwam me steeds bekend voor. Ik wist dat ik hem al eens eerder had gezien. Ik kon me alleen niet herinneren bij welke gelegenheid. Maar waarom haatte hij mij dan? We waren toch verloofd. ik heb zijn hele straftijd op hem gewacht en wilde daarna een nieuw leven met hem beginnen.

— Wees blij dat je dat niet gelukt is,

Muriel. In de gevangenis heeft hij een geestelijke afwijking gekregen. Hij verweet jou, dat jij de aanleiding en de oorzaak van zijn veroordeling was geweest. Jij wilde trouwen, maar het geld kwam te langzaam binnen. Hij wilde je gelukkiger zien en pleegde een verduistering. Toen moest hij boeten, doch ging van een verkeerde veronderstelling uit. Hij redeneerde dusdanig, dat hij zich zelf schoonpraatte en jou de directe schuld in de schoenen schoof. Hij begon een hekel aan je te krijgen, een hekel die aangroeide tot een haat, die met de dag erger werd en niet meer te blussen viel. Hij wilde zich wreken op jou en ging zelfs zo ver, om een moordaanslag op je te plegen. Hij was niet meer normaal toen hij de gevangenis verliet. Hij was zijn geestelijk en moreel evenwicht volkomen kwijt en zag in jou de bron van al zijn ellende. Daar moest je voor boeten, hij had er plezier in je te zien lijden, wanneer hij Azziz Pasja uitbeeldde en hij schiep er behagen in, je liefde voor hem aan te wakkeren wanneer hij zich in zijn ware gedaante aan je voorstelde. En het eigenaardige van het hele geval is, Muriel, dat hij op dit ogenblik, vlak na zijn arrestatie zijn geestelijk en moreel evenwicht terug heeft gekregen. Ik heb hem vanmiddag een kort ogenblik gesproken. . . . hij huilde als een kind. . . . hij vroeg me je namens hem om vergiffenis te vragen. De schok van zijn ontmaskering heeft iets in zijn hersens rechtgezet, hij heeft zijn normale denkvermogen teruggekregen en kan zich slechts vaag herinneren wat er gebeurd is. . . . die herinneringen zullen steeds vager worden, totdat er een moment bij komt, waarop hij zich niets meer zal herinneren. Noch Azziz Pasja. . . . noch zijn dubbele leven. . . . noch jou, Muriel. Hij staat thans aan het begin van een nieuwe lijdens-

weg. Zijn verstand is op een andere wijze geschokt en zijn geheugen laat hem steeds meer in de steek.

— Maar dan kan hij nooit veroordeeld worden, riep Muriel uit. Dan. . . . dan. . . . moeten ze hem vrijlaten. . . . o, Sir Neville, als alles zo is zoals U zegt, dan schenk ik hem vergiffenis, dan zal ik op hem wachten en met hem trouwen. . . .

— Stel die dwaze gedachte uit je hoofd, Muriel. Je zult Steve Sanders nooit meer terugzien. Hij zal nimmer voor een rechtbank verschijnen en nimmer veroordeeld worden, doch men zal hem voor goed opbergen in een gesticht voor zwakzinnigen, en volgens een psychiater, die vanmorgen bij hem was, kan hij hoogstens nog één jaar leven, hoogstens. . . Het verlies van zijn geheugen zal hem tot denken aanzetten, met onmenselijke inspanning zal hij trachten zich zijn verleden te herinneren en die inspanning zal zo ontzettend veel van zijn gestel vergen, dat hij langzaam verzwakt, en sterft. . . . En dat is het beste. . . . en voor jou. . . . en voor hem. . . .

Het bleef lang stil in de grote salon van het statige herenhuis aan St. James Square. Slechts het knapperen van de brandende houtblokken in de open haard verstoorde deze stilte.

Zes mensen zaten in gedachten om de haard geschaard en staarden in de rode en gele vlammen, die kronkelend omhoog lekten. Zij dachten op dat ogenblik allen aan één man. Een man, die nu nog in een cel van Scotland Yard zat en die langzaam zijn geheugen voelde wegdrijven op de golven van het verleden. Steve Sanders, de man, die zich zelf al denkend langzaam zou vermoorden en die zou sterven zonder te weten wie hij geweest was.

EINDE

Over 14 dagen verschijnt:

„DE LACHENDE DOOD“

30 April a.s. verschijnt

38 cent * francs 7

Nr. 8 van de

H E R E N P O S T

een veertiendaags tijdschrift

ALLEEN VOOR MANNEN

in een geheel nieuw formaat
32 pagina's goed verzorgde lectuur,
foto's, wetenswaardigheden,
enz. enz.

Koopt en beoordeelt en U wordt een vaste lezer!

Verkrijgbaar bij alle Kiosken en Tijdschriftverkopers

UITGEVERSBEDRIJF

ROKIN 174
TELEFOON 32540
AMSTERDAM
IMPORT · EXPORT

Voor België :

DE INTERNATIONALE PERS - ANTWERPEN (BORGERHOUT)
VAN HERSTEENSTRAAT 5 * * * TELEFOON 95895